THE STANDARD BEARER

EDITORIAL STAFF
H. Danhof
H. Hoeksema
G. M. Ophoff
B. J. Danhof
G. Van Beek

Reformed Semi-Monthly

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION
GRAND RAPIDS, MICH.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Subscription communications should be addressed to J. H. Vander Vennen, 858 Kalamazoo Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. Communications relative to contents of Magazine should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1213 Sherman Street, S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. II, No. 7 APRIL, 1926 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

IF NOT . . . . . BUT NOW!

And if Christ be not raised....
But now is Christ risen from the dead....
—I Cor. 15:17a, 20a.

If Christ be not raised! . . . . .

Chief among the proudly rising towers of the fortress of the Truth and of the Christian Faith is the doctrine of the resurrection of the Lord.

Destroy it and you captured the Citadel.

The Christian's faith stands or falls with the truth of Jesus' resurrection.

Small wonder, then, that the Devil should muster all his forces for a continued and united attack upon this bulwark of Zion's strength in order, if possible, to demolish it.

How early he prepared his forces to attack this truth!

Scarcely had the Lord appeared victor over all His foes from the grave, but through the soldiers the powers of darkness spread the tale that they, Roman sentinels had been so perfectly overcome with sleep, that the disciples had been able to sneak upon the grave, break its seal, remove its heavy entrance-stone and carry off the dead body of their Master! Miserably poor witnesses, indeed, who testified to have been lost in sleep, when the very fact to which they bore testimony was supposed to have taken place!

Yet, however unbelievable, this wild story was frequently repeated, in various forms and found adherents many among credulous infidels.

"Impostors you are," say the boldest among the devil's followers, facing the veritable multitude of eye-witnesses that give testimony to the resurrection of Jesus. "Liars you are, perverting the people and preaching what you know to be false, when you witness that Jesus is raised from the dead!" But how shamelessly bold and wicked seems the indictment over against the testimony of these more than Five Hundred witnesses, who beheld Him and touched Him, who walked with Him and talked with Him and a goodly number of whom sealed the truth of their testimony that Jesus is risen from the dead with their very life-blood! . . . .

"Victims of hallucinations these witnesses were" is the tale of the subtler and wiser among these children of darkness gainsaying the testimony concerning the resurrection. "So firmly expected the disciples the resurrection and so fervently they desired it, that they believed what they desired and in their heated imagination projected a mere product of their fancy into the realm of reality!" But how devilishly preposterous and foolishly absurd is this wild tale! What monstrous psychological monstrosities such hallucinations would imply on the part of the witnesses of the resurrection! Five hundred people all at once, not expecting but rather inclined to doubt the reality of the resurrection, all charmed by the same delusion! Hallucinations captivating a doubting Thomas and desponding sojourners to Emmaus! Delusions lasting forty days, including sight and touch and hearing and culminating in the final hallucination of the cloud intercepting the Lord on the day when He ascended to the Right Hand of power in the highest heavens!

Surely, as wild as was the first tale, spread by bribed soldiers in the service of the instruments of darkness, so monstrously absurd are the attacks of modern infidelity upon the truth of the resurrection of Jesus.

Yet, the attacks continue.

The destruction of this bulwark is all-important to the foe.

For, if Christ be not raised! . . . . .

If not, what then? . . . . .

The only possible conclusion that can follow this supposition is nothing short of disastrous to the Christian Faith.

For, if He is not risen, then He was not Imanuel, God's own Son in human flesh. For hell and death could have no power stronger than God's Son and if His soul was kept in hell He could not have been the Son of God. And if He be not Imanuel, I can have no access through Him to God's covenant-life of friendship and the communion of love, He cannot make me par-

taker of the divine nature. Then I do not live God's life and do not walk in God's light through Him . . . . .

If Christ be not raised, then the Cross stands alone, dark, gloomy, foreboding, a thing to be shunned, dreadful, sounding the warning to all that would walk in the truth, that the Devil's is the power and the final victory. Then the blood that flows from Calvary's tree is, at best, martyr's blood. Then it has no atoning strength, no cleansing power. Then Christ's "It is finished" only meant "The battle is lost!" Then He poured out His soul in vain . . . . .

If Christ be not raised, then I, a sinner, stand forsaken, with burdens of wrath oppressing, with loads of grief afflicting, with mountains of guilt rising accusingly and there is no one to carry away these burdens, to lift these loads, to level these mountains; no one to give peace to my heart, rest to my soul, no one to lead me into the joy of justification . . . .

If Christ be not raised, then death still reigns in all its power, the grave still yawns before me in all its horror of corruption, hell still rejoices in complete victory. .

And in the distant future looms an eternal night . . .

There is no hope, if Christ be not raised!

No living love, no loving life . . . . .

No light in my darkness, no cheer in my gloom, no comfort in my sorrow, no song in my night . . . .

No courage and strength for the battle . . . . .

No prospect of victory . . . . .

Then faith is vain.

Then I am of all men most miserable!

If Christ be not raised . . . .

But now! . . . . .

Christ is risen!

Shout for joy, O Zion!

Sing loudly and clearly and let your anthems of praise and victory silence the clamor of the powers of darkness!

Call your witnesses and let them testify of what they have seen and heard and put to shame the philosophy of the worldly wise.

Ask the sorrowing disciples and let the Eleven witness whether their hearts were not cheered at the sight of Him when suddenly He appeared in their midst.

Summon despairing Thomas and let him declare whether the dark and gloomy shadows of despondency were not dispelled from his heart and mind, when the Risen Lord bade him touch the scars of His cruel suffering.

Inquire of His own silent but profound Mother, whether she did not see her Son whom they had pierced and whether she is not firmly assured that now He is her living Saviour.

Let Mary of Magdala appear, loving though erring in her love, and let her testify whether she heard not His voice and whether her sorrowing heart was not thrilled with new delight at His mentioning of her name.

Bring forth the penitent Peter and inquire whether in the chill of morning he did not leave the ship for the cool waves of the Tiberian sea to meet the Risen Lord waiting on the shore and whether his heart was not very really filled with peace when the Lord forgave and restored in His own wonderful way.

Call the sojourners to Emmaus and let them relate of their anxious discussion in the way, of their failure to find a place for His cross, of His wonderful instruction and opening of the Scriptures, of their burning hearts and their final recognition of Him in the breaking of the bread.

Summon the Five Hundred and let them answer whether they labored under hallucinations or whether they actually beheld Him.

And last of all, but not least, let Paul preach his gospel of the Risen Lord as an eyewitness of His glory . . .

Nay more! . . . .

Let all the Church of all the passing centuries in the new dispensation testify, whether she does not know that she is the living Body of a living Head and whether she is not deeply convinced by the experience of a living faith that she is reborn unto a living hope through the resurrection of the Lord. Let her speak, whether she does not feel that His own life is pulsating in her heart and throbbing in her veins. Try her and see whether for the confession that the Lord is risen indeed she is not willing to pour out her earthly soul into death . . . .

Or, brother, turn to thine own heart and life.

Whence that life and love and faith and hope, that courage and zeal, that light and joy, that peace in the face of death and the grave, that seeking the things above, if Christ is not risen?

Shout, O Zion, for joy!

For now! . . . .

Christ is risen!

The Lord is risen, indeed!

Glorious gospel!

Blessed assurance!

For He that is risen is Christ, my Lord, my Redeemer, my Head, my God, my all!

He is God's anointed, the Servant that was to finish forever all that was to be accomplished in God's House. He it was who must needs receive the iniquities of us all as the God-ordained Lamb. He it was who with our sins descended into the deep vale of humiliation and suffering and death and hell through the bloody form of the accursed tree.

He is risen!

And when I see Him reappear on yonder side of that terrible death, all glorious and victorious, I know that all is finished, that the battle is won, that the Lamb of God took away the sin of the world, that He rises for the justification of all His people and that His Cross is very really the blotting out of all my transgressions, my righteousness and my adoption to be called a son of God!

He arose!

And when I stand by and watch Him issue forth from the grave, breaking the shackles of death, I know that He powerfully proves to be Imanuel, the Son of God and that through Him God's covenant-life will be realized in all His people according to His own prayer: "I in them and Thou in Me, that they may be made perfect in one."

The Lord arose!

And I know that He is but the firstfruit of an entire and glorious harvest and that in His day I shall, with all those whom the Father hath given Him, follow Him in glory, to leave the weak for the strong, the corruptible for the incorruptible, the mortal for the immortal, the natural for the spiritual, the earthly for the heavenly . . .

O grave where is thy victory?
O death where is thy sting?
Hell, where thy horror?
Devil, where thy power?
The Lord is risen!
And the victory is ours!
Forever and ever!
Amen!

H. H.

IS LIFE WORTH LIVING?

Life is worth living,
If lived to Him
Who paid my penalty.
All is worth giving,
If given for Him
Who gave Himself for me.
Life's not worth living
If lived for self,
'Tis hollow mockery.
'Tis not worth living,
'Tis wasted time,
And ends in misery.
Life is worth living
If but for this,
To praise Him for His grace.
And then the giving
Of His blest Word,
That some may seek His face.
There's no real living
Apart from Him
Who gave Himself for us.
The joy of giving
Is known to those
Who bow at Jesus' cross.

—H. McD.

God neemt niet op dan de verlatenen; maakt niet gezond, dan de kranken; maakt niet ziende, dan de blinden; maakt niet levende, dan de dooden; maakt niet vroom, dan de zondaars; maakt niet wijs, dan de onwijzen.

EXTRA-CALVINISTISCH

De proeve van geloofsverklaring van Dr. V. Hepp, zoo zagen we een vorige keer, kan in historischen zin niet gezegd worden te zijn *e voto Calvini, geheel overeenkomstig het verlangen van Calvijn.* Want wel was Calvijn "een hartstochtelijk 'katholiek' belijder," de man van Genève kan terecht "ein geboren Unionsmann" geheeten worden; en ook heeft het Calvinisme van meet af een sterk internationaal karakter vertoond. Doch we mogen niet vergeten, dat Calvijn haakte naar eene kerkelijke en staatkundige vereeniging van alle Protestanten. Zijn "heilig enthusiasme voor katholiciteit" betrof de Kerken der Hervorming. Hij poogde de éénheid van de Reformatorische Christenheid ook in het uitwendige en zichtbare tot openbaring te brengen. De Hervormers mochten niet in Lutherschen, Zwinglianen en Calvinisten uiteen gaan. Alle Evangelischen moesten zich vereenigen. Daarom vond het plan tot de bijeenroeping van een groot Evangelisch Concilie, door Thomas Cranmer, bisschop van Canterbury, ontworpen, dan ook bijval bij Calvijn. In een schrijven aan Cranmer, waarin hij sterk klaagt over de splijting in de Hervormde Christenheid, dringt hij aan op de samenroeping van eene godvruchtige Synode, om de heerschende dwalingen te bestrijden, de onderscheidene leerstellingen te zuiveren en te verbreiden, en eene gemeenschappelijke geloofsbelijdenis op te stellen voor het nageslacht. Zijn ideaal was, gelijk hij reeds in 1538 aan Bullinger deed verstaan, eene zuivere, eerlijke vereeniging van alle Protestantsche Kerken. En verder wilde hij, dat ook de Reformatorische Staten en Overheden zich met de Kerken der Hervorming zouden verstaan, alsmede met elkander, om door wederkeerige vermaningen elkander te steunen, en met hun macht te sterken. Kerk en Staat wilde hij innig samenbinden, en de vorsten moesten handelen naar godgeleerde adviezen. Op die wijze zocht Calvijn de zaak van Christus' koninkrijk te bevorderen in al de landen der Hervorming. Hij zocht de geestelijke éénheid van het Protestantsche Christendom ook in het kerkelijke en staatkundige tot uitwendige openbaring te brengen. Hij was de man van artikel 36 onzer Nederlandsche Geloofsbelijdenis.

Zulks kan van Dr. Hepp niet worden gezegd. Welke resultaten van de geloovige bezinning over de Schriftopenbaring hij ook in zijne proeve van geloofsverklaring moge opgenomen hebben, de geloofsovertuiging in artikel 36 uitgedrukt, wordt er in specifieken zin niet in vermeld. Hepp zoekt geene vereeniging van alle Protestantsche Kerken, noch die van Kerk en Staat. Hij wil zelfs niet, dat alle Protestanten samen de universeele Calvinistische cultuurtaak behartigen. De confessioneele Lutherschen, de oude Remonstranten, de orthodoxe Baptisten, de Apostolischen en de zoogenaamde Darbisten sluit hij buiten. Waarom, zegt hij niet. Maar zeker is, dat hij eene specifiek Gereformeerde behartiging wil van eene zeer definitieve Calvinistische cultuurtaak. Doch daarmede is dan ook gezegd, dat Hepp iets anders doet dan eenvoudig de lijn doortrekken, "welke Calvijn reeds

heeft geteekend." Hepp klimt niet van Calvijns historisch ideaal van een vereenigd Protestantsch Christendom op tot een nog hoogere conceptie: eene organisatie van personen op grond van eene geloofsverklaring voor de betrachting van hunne cultuurroeping. Hepps internationale Calvinistische organisatie rust niet op den breeden grondslag van een kerkelijk en staatkundig vereenigd Reformatorisch Christendom. Zij is iets *anders*. De unie van Calvijn heeft plaats moeten maken voor de organisatie van Hepp. Men zou haar daarom eigenlijk ook niet extra-Calvinistisch kunnen noemen. Want al geven we toe, dat de Hervormers der 16e eeuw te zeer onder den druk leefden, "dan dat zij over hun cultuurtaak zouden hebben kunnen beraadslagen," en dat zij alle krachten op de zuiverheid der leer moesten concentreeren, daaruit valt nog geenszins te concludeeren, gelijk Hepp doet, dat Calvijns verlangen naar een kerkelijk-staatkundig vereenigd Hervormd Christendom in vervulling zou kunnen gaan in eene internationale Calvinistische organisatie van personen ter bevordering van hunne gemeenschappelijke cultuurtaak, "en dan nog grootscher, dan hij zich had durven voorstellen." O. i. zou dat onmogelijk kunnen. Tusschen het verlangen van Calvijn en de begeerte van Hepp bestaat niet alleen geen direct historisch verband, maar zij verschillen ook wezenlijk. Hepps idee was Calvijn eenvoudig vreemd.

Daaruit moet dan ook verklaard worden, hetgeen door Hepp als feit wordt geconstateerd, namelijk, dat er voor zijne proeve van een grondslag voor de internationale organisatie historisch niets gereed lag. Wij stemmen toe, dat het Calvinisme niet maar eene kerkelijke beweging is, doch een eigen wereld- en levensbeschouwing heeft, en dat daarom in een vasten grondslag de beginselen voor heel het leven tot formuleering moeten worden gebracht. In eene beginselverklaring mag men zich niet beperken tot het religieuse en kerkelijke, maar moet men de algemeen staatkundige en maatschappelijke principes formuleeren. Dat moet, wil men duidelijk laten uitkomen, dat het Calvinisme een cultuurtaak heeft. Alleen dan kan men voorkomen, dat men van de internationale organisatie toch weer een louter kerkelijke beweging maakt. Feit is echter, dat Calvijn die beginselen nooit ten behoeve van eene organisatie van personen heeft geformuleerd. Dat niemand nà hem het ook niet deed. En dat ook Hepp zulks niet doet.

Tegen de formuleering van niet specifiek religieuse beginselen heeft Dr. Hepp groot bezwaar. Op de breede terreinen van staat, maatschappij, wetenschap, kunst, enz., toch hebben de Calvinisten uit verschillende landen tot heden toe weinig contact geoefend. "Noch in den bloeitijd van het Calvinisme in het verleden, noch in de wederontwaking ervan in het heden, werd daarover veel van gedachten gewisseld. Een communis opinio, welke slechts behoeft geprojekteerd te worden, valt niet aan te wijzen. En toch zou die moeten bestaan, wil de beginselverklaring van meetaf aan haar doel beantwoorden. Men komt op eene basis, die gemeenschappelijk wordt aanvaard." Calvijns geesteskinderen zijn echter, nà vier eeuwen, nog niet gereed, om gemeenschappelijk aan hunne universeele cultuurtaak te beginnen. Subjectief verstaan ze hunne cultuurroeping nog zoo weinig, dat zelfs een man als Hepp, der zake kundig, het niet bestaat, om ook maar eene allereerste proeve van beginselverklaring aan te bieden.

Wel houdt hij zich overtuigd, dat de Gereformeerden uit de verschillende landen het over de politieke en sociale beginselen, voorzoover ze primair zijn, met elkander eens zijn; doch zelf geeft hij ook van die primaire beginselen, wat die dan ook mogen zijn, geene verklaring. Zijne geloofsverklaring wil geene basis voor practische samenwerking zijn. Hepp will, dat de Gereformeerden eerst zelf eens samen over de eigenlijke beginselen, die, geformuleerd, ten grondslag zouden moeten liggen aan de practische gemeenschappelijke cultuurbetrachting, zullen spreken. En daartoe zou z. i. de internationale Calvinistische organisatie uitstekend het initiatief kunnen nemen.

De zaak staat dus eigenlijk zóó, dat Hepp het huis wil bouwen, aleer men het onderling eens is omtrent het fundament. Zulks is evenwel niet natuurlijk-organisch. Het bewijst allereerst, dat Hepps organisatie historisch niet stoelt op eenen organischen levenswortel. Zij is geen natuurlijke vrucht van een Calvinistischen boom, die zich in den loop der eeuwen ontwikkelde. Mechanisch in elkaar gezet, zou Hepps internationale Calvinistische organisatie, stel dat men daartoe zou komen, gevaar loopen, om bij het opkomen van den eersten internationalen politieken storm te worden verstoord. Zulks toch overkomt feitelijk alle internationale combinaties en vereenigingen, die niet organisch hunne wortelen hebben geslagen in den diepsten bodem van de menschelijke saamhoorigheid en samenleving. Het gevaar voor mislukking achten we hier dan ook geenszins buitengesloten.

Al geven we dan ook gaarne toe, dat het heerlijk zou zijn, indien door internationale samenwerking de Calvinistische beschouwing van wetenschap en kunst, staat en maatschappij, enz., door wel geformuleerde beginselen over heel de wereld kon worden gepropageerd; zoo spreekt het o. i. toch ook tevens als een boek, dat men geen beschouwing door beginselen kan propageeren, tenzij men eerst zulk eene eigene beschouwing heeft vastgelegd in wel geformuleerde beginselen. Het hedendaagsche internationale Calvinisme echter bezit niet bewust zulk eene eigene belijnde voorstelling van zijne universeele cultuurroeping. Historisch heeft nog nooit iemand daar eene nauwkeurige omschrijving van gegeven. Het meest primaire en fondamenteele beginsel, waaruit eene specifiek Calvinistische cultuur zou kunnen opbloeien, heeft in de voorstelling van het Gereformeerde volk feitelijk nog geen belijning ontvangen. Enkele leiders mogen zich zulks, bij eene mechanische indeeling van het leven naar bepaalde terreinen, inbeelden, maar de werkelijkheid spot daarmede. Het beste bewijs hiervoor is zeker wel het feit, dat zelfs Hepp zelf geen eigenlijke beginselverklaring voor de practische behartiging van de universeele

Calvinistische cultuurroeping aanbiedt; en dat er op den grondslag van zijne proeve van geloofsverklaring feitelijk geheel geen plaats is voor eene eigenlijke Calvinistische cultuur-structuur. Formeel toch moge zijne geloofsverklaring geen kerkelijk en nationaal karakter dragen; in materieelen zin doet zij zulks wel zeer wezenlijk. Schier alles betreft het innerlijke geloofsleven, in geestelijk-kerkelijken zin, en zooals men dit in den laatsten tijd in Gereformeerde kringen in Nederland heeft mogen leven. Waar dan nog bij komt, dat het beginsel van gemeene gratie in die geloofsverklaring in geen enkel artikel haren dieperen geestelijken wortelgrond vindt; alsmede, dat artikel zeventien, melding makende van onze cultuurroeping, heel losjes aangeplakt zit tegen de overigens uiterst kerkelijke ultra-supralapsarische geloofsbelijdenis. Van een eigenlijk grondbeginsel, waaruit zoowel het cultuurleven, als het persoonlijk geestelijke en het gemeenschappelijk kerkelijke leven opkomt, is in deze proeve van geloofsverklaring geen sprake. En dat is toch wel eene allereerste vereischte, wil men ooit op dezen grondslag komen tot eene basis voor de gemeenschappelijke practische behartiging van de universeele cultuurtaak. Feit toch is, dat het menschelijke leven uit éénen organischen levenswortel opkomt en geleefd wordt langs de gansche linie van alle activiteit. Daarom moet die allerdiepste, organische, alle menschelijke handeling beheerschende levenswortel worden blootgelegd en in het helderst licht geplaatst. En daaruit moeten alle secundaire beginselen worden afgeleid. Dan krijgen we organische éénheid in onze conceptie der dingen en in onze levenspractijk.

Die éénheid nu missen we in Hepps geloofsverklaring. Hij laat niet maar na eene beginselverklaring te geven voor het algemeene staatkundige en maatschappelijke leven, en voor de rechte beoefening van kunsten en wetenschappen, m. a. w., voor de specifieke Gereformeerde betrachting van de universeele Calvinistische cultuurtaak; maar ook zijne eigenlijke geloofsverklaring biedt geen natuurlijken organischen grondslag voor zulk eene cultuurstructuur. Die geloofsverklaring is niet logisch uit één organisch grondbeginsel opgebouwd. Wel heeft Hepp oog voor de organische éénheid in ons geloofsleven. Zelf zegt hij, dat de religie het centrum is van onze wereld- en levensbeschouwing. "Ons geloof beheerscht al ons denken en doen." Maar hij laat niet logisch uitkomen, hoe de specifiek Gereformeerde behartiging van de Calvinistische cultuur geestelijk-organisch opkomt uit ons Christelijk geloof. En nu weten we wel, dat Hepp opzettelijk naliet zijne geloofsverklaring logisch te construeeren. Alles is in stelligen zin gesteld. Nooit is er eenig beroep op Gods Woord of eenig belijdenisschrift. Hepp betoogt niet; doch daarom overtuigt hij ook niet. Zijne proeve van geloofsverklaring zou slechts volkomen overtuigden kunnen bevredigen. Propaganda maakt zij niet. Ware zij nu eene eigenlijke beginselverklaring, zoo zou zulks mogelijk goed te keuren zijn. Maar zij wil eigenlijk naar zulk eene beginselverklaring henenleiden. Dan toch alleen kan men komen tot eene practische gemeenschappelijke behartiging van de Calvinistische cultuur. Doch dan zouden er o. i. in deze proeve toch juist wel lijnen moeten getrokken worden, waarlangs men zich in die richting zou kunnen voortbewegen. Dit nu geschiedt niet. Zij constateert eenvoudig, dat de geloovigen ook eene cultuurroeping hebben. De stilzwijgende veronderstelling daarbij schijnt te zijn, dat zulks, als feit, voor alle geesteskinderen van Calvijn, onomstootelijk vast staat, en in geen enkel opzicht nadere omschrijving behoeft. Dit nu veronderstelt te veel. Boven zagen we immers, dat het meest primaire beginsel van zulk eene cultuurroeping feitelijk nog geenerlei belijning heeft ontvangen in het Internationale bewustzijn der hedendaagsche Calvinisten. In elk geval zou het organisch verband moeten aangegeven zijn geworden tusschen onze specifieke cultuurroeping en den wortel van ons Christelijk geloof. Terwijl verder, o. i. althans, sommige artikelen den inhoud van ons geloof betreffende onze cultuurroeping hadden moeten aangeven. Al kan de wijze van behartiging niet aanstonds worden aangegeven; daarom kan toch wel iets gezegd worden van onze roeping in objectieven zin. In elk geval, kan ook dit niet, dan hebben we eenvoudig betreffende dat punt geen geloofsverklaring. Dan staat de verklaring, dat wij, Calvinisten, eene universeele cultuurroeping hebben, feitelijk als eene persoonlijke opinie op zich zelve. Zij vloeit dan voor ons bewustzijn nergens uit voort, en staat in geen organisch verband met de roeping der Kerk, om zich in de wereld te openbaren. En men verstaat niet, waarom dat wij zouden moeten zeggen, dat de geloovigen *ook* eene cultuurroeping hebben.

Zulks toch volgt, zonder meer, uit niets van hetgeen in de voorafgaande artikelen gezegd is. Want ook al voegt men er aan toe, dat de eeuwige beginselen, die wij belijden, het gansche leven dienen te beheerschen, dat zegt nog niet, dat de geloovigen tweeërlei taak hebben. Want God komt juist in het centrum van alle menschelijk weten, willen en handelen te staan, als we uitgaan van de gedachte, dat het leven uit éénen organischen levenswortel opkomt, en dat derhalve ook de roeping der geloovigen één moet zijn. Strikt genomen kan het leven niet ingedeeld worden naar terreinen, maar moet het uit een grondbeginsel geleefd worden op elk gebied, in iedere sfeer en alle betrekkingen. Eene geloofsverklaring betreffende onze roeping moet dan ook de éénheid daarvan aangeven.

Van de eigenlijke roeping zegt deze geloofsverklaring ook verder echter al heel weinig. Ook in dit opzicht is zij eene *geloofs*verklaring. Geheel afgedacht van onze universeele cultuurtaak, noemt zij de roeping der geloovigen nauwelijks. Weliswaar, wordt opgemerkt, dat de Kerk zich in het midden der wereld heeft te openbaren door belijdenis en wandel en niet het minst door den kerkedienst; maar van eene systematische uiteenzetting van de roeping der geloovigen is toch geen sprake. Wat wij met het oog op de cultuurtaak zouden verwacht heb-

ben, namelijk, dat de geloofsverklaring zich zou richten naar de lijn van onzen plicht voor God, treft men niet aan, zelfs niet in objectieven zin. Zij heeft bijna uitsluitend betrekking op de objectieve waarheid in dogmatischen zin. Men gevoelt, dat Hepp onderwijs geeft in de dogmatiek, en niet in de ethiek. Onze roeping is echter in dit verband een ethisch begrip. Uit dat oogpunt wordt zij in deze proeve van geloofsverklaring echter zoo goed als niet behandeld. Want wel wordt in artikel 17 gezegd, dat de geheele cultuur voor Christus moet worden opgeëischt; maar deze gedachte wordt toch geenszins uit een zielkundig geestelijk-zedelijk oogpunt ontwikkeld. Er wordt zelfs niet bij gezegd, uit wat levensbeginsel dit moet geschieden.

Indien er in artikel 17 niet uitdrukkelijk gezegd werd, dat de geheele cultuur voor *Christus* moet worden opgeëischt, en derhalve blijkbaar Christelijk moet worden gemaakt; dan zou men, lettende op de bewoording van art. 8, den indruk krijgen, dat wij onze cultuurroeping moesten vervullen door de algemeene genade, waardoor God de gevolgen van de innerlijke verdorvenheid en Zijn straffen over de zonde tijdelijk heeft getemperd; vooral, omdat deze voorstelling tegenwoordig in de Gereformeerde kringen in Nederland en hier schering en inslag is. Doch nu zijn we niet zeker, dat Hepp die conclusie zou willen trekken. Letterlijk toch houdt art. 8 wel staande, dat er in den zondaar, ofschoon hij in zijn natuur volstrekt verdorven is en het tegenbeeld van zijn Schepper vertoont, en de vrijheid heeft verloren om eenig goed te willen of te doen, nog iets goeds wordt aangetroffen, dat te danken is aan de algemeene goedheid Gods; maar het zegt niet, dat de natuurlijke mensch daardoor de geheele cultuur voor Christus zou kunnen opeischen. De algemeene genade maakt, ook op Hepps standpunt, den natuurlijken mensch nog tot geen echten Calvinist. En aangezien Hepp een internationale Calvinistische organisatie wil ter specifieke Gereformeerde behartiging van de universeele cultuurtaak, meenen wij te mogen besluiten, dat, naar de voorstelling van deze proeve van geloofsverklaring, de Calvinistische cultuurroeping niet kan worden betracht uit het beginsel van gemeene gratie. Wel wordt desniettemin door de bewoording van art. 8 een iegelijk, die het bestaan eener gemeene gratie ontkent, van de samenwerking aan de universeele cultuurtaak geweerd; doch zulks wordt niet bepaald geëischt door de heerschende grondidee van Hepps Calvinistische cultuurbeschouwing. Zijne proeve van geloofsverklaring handelt trouwens ook van de cultuurroeping der echte Calvinisten. Anderen kunnen of mogen niet meedoen.

Hepps proeve van geloofsverklaring om als grondslag te dienen voor de internationale Calvinistische organisatie ter betrachting van de universeele cultuurtaak der Gereformeerden is zeer exclusief. Wij houden ons overtuigd, dat lang niet allen, die zichzelf Gereformeerd noemen, er eene standplaats op kunnen vinden. Hare samenvatting en weergave van de resultaten der geloovige bezinning over de objectieve geloofswaarheden der Schriftopenbaring draagt een Nederlandsch Gereformeerd karakter. Wel verstaan we niet recht, waarom de grondslag voor de internationale Calvinistische organisatie, die de bevordering van de universeele cultuurroeping beoogt: eene taak, die toch, ook op Hepps standpunt, altijd betrekkelijk aan den omtrek van het leven ligt en algemeen is, juist specifiek Gereformeerd moet zijn; doch Hepps geloofsverklaring vertoont dat karakter. Hij heeft vrijwel alles samengevat, wat in de laatste tientallen van jaren in Nederland Gereformeerd heette. Natuurlijk put hij niet alles uit de Nederlandsche Gereformeerde belijdenisschriften. Soms is hij extra-confessioneel. Maar wel is hij betrekkelijk getrouw aan de Gereformeerde traditie. En hij vervalt daarbij niet veel in uitersten. Ook heeft hij gerekend met verschil van opinie betreffende ondergeschikte punten. Dit komt o. a. uit in zijne weergave van de Gereformeerde verbondsbeschouwing in artt. 9, 10 en 15. Bepaald ontwikkeld is de verbondsgedachte niet, zij biedt geen volle bevrediging; maar de meerderheid zou er misschien in mee kunnen gaan. Doch het verband tusschen de Gereformeerde verbondsbeschouwing en de Calvinistische cultuurroeping wordt ook hier niet aangegeven.

Van zeer bijzonderen exclusieven aard is het vierde artikel. Bij de opstelling van de daarin vervatte geloofsverklaring heeft Hepp o. i. tamelijk sterk door eigen bril gezien. Vooral in Amerika zullen de Gereformeerden hem maar niet eventjes nazeggen, dat God "de zonde niet slechts voorzag of toeliet, maar wilde." Voor die laatste uitdrukking toch is men hier in de kerken schrikkelijk bang. Persoonlijk is het ons nooit gelukt, om bij de examens ooit iets anders uit de candidaten te krijgen, dan: *God heeft de zonde willens toegelaten.* Zóó leerde de Professor het hun, zóó zeiden zij het hem na. Wie het bestond, om zich betreffende dit punt ook maar eenigszins anders uit te drukken, zoo heette het, die maakt God tot eene oorzaak der zonde. Natuurlijk denkt Hepp er niet aan, om zulks te doen. Dat blijkt wel uit artikel 7, waar hij staande houdt, dat wij gelooven, dat de Drieëenige God, hoewel Hij de zonde bepaalde, haar nochtans niet als zonde heeft gewerkt en alzoo nooit voor den Auteur der zonde mag gehouden worden. Maar dat hebben wij ook steeds gezegd, en toch blijft men ons beschuldigen; terwijl wij de uitdrukking, dat God de zonde wilde, nimmer letterlijk bezigden. Wij hebben in betrekking tot de zonde immer onderscheiden tusschen tweeerlei subject: God en mensch. De mensch zondigt niet zonder God, maar wel blijft hij het subject van de daad der zonde. En in dien zin kan de zonde nooit aan den wil van God worden toegeschreven. Gods willen bepaalt wel den mensch, ook in zijne vrije wilskeuze; maar de zondige daad is des menschen, niet Godes. De uitdrukking: *God wilde de zonde,* ligt dan ook niet slechts op de ultra-supralapsarische lijn, maar is zelfs minder juist. Dat Hepp overigens van Gods Raad spreekt, zonder verdere onderscheiding tusschen Gods voorverordineering en praedestinatie, en daarin laat bepaald zijn al wat er met

en in het heelal geschieden zal, en ook de hoedanigheid van de voorwerpen van Gods verkiezing en verwerping niet nader bepaalt, achten we wel wijs en juist; ofschoon de uitdrukking, dat God bepaalde personen ten eeuwigen leven verkoos en anderen tot eeuwige afgrijzing bestemde, zonder Zich te laten leiden door wat in den tijd de mensch zou doen, streng supralapsarisch klinkt, de taal der belijdenis minder getrouw weergeeft, en ongetwijfeld velen zal afschrikken. Wat deze taal betreft, zou Hepp met mannen, als: Hoeksema, Ophoff en B. J. Danhof wellicht niet in moeite komen; maar met de meeste Gereformeerden in dit land toch zeer zeker. Het streng supralapsarisch en extra-confessioneel karakter van Hepps proeve van geloofsverklaring maakt haar uiterst exclusief. Zij zal niet velen kunnen bevredigen. Op dezen grondslag zullen slechts zeer weinigen van de geestelijke kinderen van Calvijn zich kunnen vereenigen. De meesten begeeren een breeder standpunt.

Wij zijn dan ook van oordeel, dat Hepps proeve van geloofsverklaring om als grondslag te dienen voor de internationale Calvinistische organisatie niet zal bevredigen; omdat zij geen vrucht is van historische organische Calvinistische beginselontwikkeling, feitelijk geen basis biedt voor de practische behartiging van de cultuur, voor de bestudeering van de universeele cultuurroeping der Gereformeerden geen lijnen aangeeft, zelfs in gebreke blijft aan te toonen, dat de Calvinisten, behalve hunne roeping, om als geloovigen zich in de wereld te openbaren en te laten gelden, *ook* nog werkelijk eene universeele cultuurroeping hebben, waarvoor zij zich als personen internationaal dienen te organiseeren, en dewijl de samenvatting en weergave van de resultaten der geloovige bezinning over de objectieve geloofswaarheden der Schriftopenbaring een sterk Nederlandsch Gereformeerd, veelal extra-confessioneel en soms ultra-supralapsarisch, exclusief karakter draagt.

H. D.

De belijdenis van het eeuwig welbehagen Gods is geheel vreemd aan het natuurlijk menschenhart. Geen der andere waarheden van de Heilige Schrift heeft zooveel tegenspraak uitgelokt, en is op zoo sterk verzet gestuit als de leer der vrije genade en der souvereine verkiezing Gods, en deze tegenkanting en vijandschap bevreemden ons niet. Immers, er is geen stuk der waarheid, dat den mensch dieper vernedert dan dit. Het ontneemt hem al zijn grootheid. Het druischt lijnrecht in tegen zijn zelfverheffing. Het verbreekt al zijn, zij het dan ingebeeld, recht. Het slaat den laatsten grond, waarop wij nog in ons zelf willen bouwen, weg, en deze prediking, dat uit God en door God en tot God alle dingen zijn, sluit elken roem, die nog in onze ziel opritselen, of over onze lippen zou komen, ten eenenmale uit.

En dat wil de mensch niet.

Dr. K. Dijk, Om 't Eeuwig Welbehagen, Amsterdam, 1924, p. 1.

DE JONGSTE KERKELIJKE STRIJD

IV. Na de Synode

Classis Grand Rapids Oost, Aug. 1924

Ruim een maand na de Synode van Kalamazoo werd een vergadering der classis Grand Rapids Oost samengeroepen. Het is ons nooit duidelijk geworden, waarom deze vergadering der classis een maand vroeger dan gewoonlijk werd gehouden. De gewone tijd voor de najaarsclassis was in September. Doch deze vergadering werd belegd op den 20sten Augustus. Ook zijn we niet te weten gekomen of dit een buitengewone of slechts een vervroegde classis was. Te oordeelen naar het feit, dat er in September geen vergadering gehouden werd zal het een vervroegde vergadering geweest zijn. Doch wat hiertoe drong is niet met zekerheid te zeggen. Het feit, dat candidaat Dusseljee op die vergadering zou worden geëxamineerd, geeft alleen zeker geen voldoende verklaring van deze haast. Maar waarschijnlijk is, dat de raddraaiers in de beweging, die op touw gezet was om ons uit ons ambt te zetten, begonnen te gevoelen, dat ze niet langer mochten talmen maar met bekwamen spoed moesten werken, zou hun opzet gelukken en dat daarom ook deze classis reeds werd vervroegd. Bovendien begon Van Lonkhuyzen in "Onze Toekomst" de menschen zenuwachtig te maken, doordat hij duidelijk uiteenzette, dat de Synode niets gedaan had en dat ook de classis nu wel de handen van ons af zou moeten houden. Dit alles spoorde aan tot spoed. De classis zou dan wel eens toonen of ze ook wat kon! En getoond heeft ze het ook.

Hoe dit ook zij, de classis werd gehouden op genoemden datum. En ze is niet zonder beteekenis geweest voor het verdere verloop der zaak. Ze gaf feitelijk aan heel de volgende geschiedenis de bepaalde richting, waarin ze zich heeft bewogen tot het einde toe. In beginsel werd op de Augustus classis alles reeds beslist. Want immers op die vergadering werd besloten, dat drie leden van Eastern Ave.'s gemeente hun beschuldiging van openbare zonde tegen den leeraar dier gemeente mochten handhaven en dat toch de kerkeraad gehouden was het heilig Avondmaal des Heeren voor die beschuldigers open te stellen. Laat ons die geschiedenis echter in orde verhalen.

De lezer zal zich herinneren, dat de drie leden van Eastern Ave., J. De Hoog, W. Hoeksema en H. Vander Vennen door den kerkeraad onder de stille censure waren geplaatst, omdat ze in hun protest den leeraar beschuldigden van openbare zonde. De kerkeraad had hen vermaand deze beschuldiging terug te trekken, doch zonder gevolg. Reeds op de Mei-classis had Grand Rapids Oost besloten, dat Eastern Ave.'s kerkeraad deze censure zou behooren op te heffen en den kerkeraad aldus geadviseerd. Ze had echter ook het protest der drie leden terug verwezen naar den kerkeraad. De protestanten waren echter met het besluit der classis niet tevreden en berie-

pen zich op de Synode. Deze verklaarde dit protest voor wettig ter tafel en behandelde het. De kerkeraad meende na de Synode, dat er in het synodaal besluit aangaande dit protest niets lag, dat den protestanten ook maar eenigszins het recht gaf, hunne beschuldiging van openbare zonde tegen den leeraar te handhaven. Immers de Synode had hun protest behandeld. Ze had echter hoegenaamd geen openbare zonde gevonden, althans in haar besluit daarvan niet gerept, nog veel minder tot behandeling van den leeraar van Eastern Ave. geadviseerd. De kerkeraad had dus temeer grond om het advies der Mei-classis niet op te volgen en bleef bij zijn besluit, om de broeders van het Avondmaal te houden tot ze de beschuldiging tegen den leeraar hadden terug getrokken. De protestanten schenen er echter anders over te denken. Ze gaven voor van overtuiging te zijn, dat de Synode hun gevoelen geheel had gesteund. Dit, namelijk, dat de drie protestanten deze verklaring gaven aan de besluiten der Synode, is zeer verklaarbaar, gelet op de sterke begeerte van genoemde protestanten, om den leeraar uit het ambt te zien gezet en op de vreemde orakeltaal der Synode die allerlei verklaring toeliet. Zoo stonden dus aanstonds de drie protesteerende leden tegenover den kerkeraad. En zoo kwam het ook, dat toen de kerkeraad de broeders bearbeidde, om hen te bewegen de beschuldiging in te trekken, dit zonder gevolg bleef. Ze bleven eischen, dat ze zonder eenige verandering hunnerzijds aan het Avondmaal zouden worden toegelaten. Dit kon natuurlijk niet. Hoe zouden ze ook Avondmaal hebben kunnen vieren met een leeraar, die in openbare zonde leefde? De kerkeraad bleef dan ook bij zijn besluit en de protestanten gaven te kennen, dat ze de zaak voor de classis, die aanstaande was, zouden brengen.

Hierbij dient ook nog te worden aangeteekend, dat Mr. Vander Mey om verschillende redenen onder behandeling was genomen door den kerkeraad. De oorspronkelijke reden was, dat hij exemplaren van zijn protest had verspreid tot "nut van 't algemeen," eer nog de zaak door den kerkeraad kon worden behandeld. De kerkeraad had getracht hem het zondige van zulk een doen onder het oog te brengen, doch ook dit was zonder gevolg. Ook deze gaf toen te kennen, dat hij de zaak van zijn censure voor de classis zou brengen.

Op zijn vergadering van 14 Augustus ontving de kerkeraad verslag van het werk zijner commissies in deze zaak. Uit deze verslagen bleek, dat de protesteerende leden niet van zins waren hunne beschuldigingen in te trekken. Op diezelfde vergadering besloot de kerkeraad een instructie op den lastbrief te plaatsen, inhoudende een verzoek aan de classis om haar vorig besluit inzake de opheffing der censure over de protestanten te herzien. En eindelijk werd nog besloten, dat de kerkeraad zich op de Synode zou beroepen bijaldien de classis bij haar eens genomen besluit mocht blijven. Een geschreven toelichting werd opgesteld, luidende als volgt:

"Toelichting van den kerkeraad van Eastern Ave. op zijn verzoek tot herziening van het besluit der classis, dat betrekking heeft op de censure der broeders W. Hoeksema, J. De Hoog en H. Vander Vennen:

"De kerkeraad brengt allereerst voor de aandacht der classis, dat de reden waarom genoemde broeders door den kerkeraad van het Avondmaal geweerd zijn, niet ligt in het feit, dat ze tegen den leeraar hebben geprotesteerd. Zoo is het wel voorgesteld en zoo schijnt de gedachte bij velen nog te zijn. Zoo werd ook beweerd op den vloer der Synode en zoo stond het ook in dat onchristelijk stukje, dat in de "Grand Rapids Press" van 16 Augustus verscheen. Geheel deze voorstelling is onjuist. Den broederen is het Avondmaal ontzegd alleen omdat ze aanstonds met een beschuldiging van openbare zonde tegen den leeraar kwamen en ze weigerden, deze beschuldiging terug te trekken, ook toen dit door den kerkeraad van hen werd geëischt. De kerkeraad was van oordeel, dat ze met zulk een beschuldiging tegen den leeraar in het hart en op de lippen met laatstgenoemden zeker niet wel het Avondmaal konden vieren. Vandaar, dat hun het Avondmaal werd ontzegd.

"Zoo stond de zaak reeds vóór de laatstgehouden classis. Thans staat ze echter nog eenigszins anders. De broeders namen hun protest naar de classis. Toen de classis oordeelde, dat het protest behoorde terug verwezen te worden naar den kerkeraad en tevens, dat de kerkeraad de censure op de broeders toegepast, behoorde op te heffen, waren de broeders hiermede niet tevreden, maar gingen ze met hun protest naar de Synode. Op de breedste vergadering onzer kerken werd hun protest, waarin ze beweerden, dat de leeraar schuldig stond aan openbare zonde en dit toelichtten en verdedigden, behandeld en afgehandeld. De zaak van hun protest is dus beëindigd. De Synode heeft de broeders in hun beschuldiging van openbare zonde echter niet gesteund. In de eerste plaats toch eischt eene openbare zonde van tweeën één: òf openbare belijdenis van de zijde van den zondaar, òf tucht over hem van de zijde van het daartoe bevoegde kerkelijk lichaam. Tot geen van beide echter heeft de Synode besloten. Zij heeft zelf den leeraar niet behandeld en ook niet tot behandeling geadviseerd. Ook heeft ze van den leeraar geen openbare belijdenis gevorderd. De leeraar is dus, ook nadat de Synode het protest der drie broeders heeft afgehandeld, predikant 'in good and regular standing'. En bovendien heeft de Synode wel uitgesproken, dat de leeraar eenzijdig was, maar ook, dat hij fundamenteel goed Gereformeerd is. Het standpunt der Synode verschilt dus zeer zeker van dat der drie broeders, die met de beschuldiging van openbare zonde kwamen en behandeling van den leeraar eischten.

"De kerkeraad is dan ook van oordeel, dat de broeders, nadat de Synode uitspraak gedaan heeft, zich binnen de perken van dat synodaal besluit dienen terug te trekken en op moeten houden met hunne beschuldiging van publieke zonde. Dit echter weigeren ze. Ze willen het standpunt, dat de leeraar een publiek zondaar is, blijven handhaven, een vijandige houding tegen leeraar

en kerkeraad blijven innemen en dan zoo aan het Heilig Avondmaal worden toegelaten. Dit nu kan en mag de kerkeraad niet toestaan. In zulk eene verhouding tot leeraar en kerkeraad kunnen ze niet voor waardige medegenooten van de tafel des Heeren worden gehouden.

"In dit alles is de kerkeraad nog gesterkt door de houding, die de broeders hebben aangenomen sedert de laatste classis. De openbare godsdienstoefeningen wonen ze niet bij, of ze zorgen er voor, dat ze ter kerk gaan als de leeraar niet preekt. Ds. Vander Mey en z'n vrouw zijn nog niet weer in Eastern Ave. ter kerk geweest en de domine heeft dan ook per brief, de juffrouw mondeling voor eene commissie van den kerkeraad, beslist geweigerd om ter kerk te komen. Ook weigeren ze den kerkeraad aan te spreken als broeders. Boven het protest dat de drie broeders nu een paar weken geleden indienden bij den kerkeraad tegen hunne censure, hadden ze eerst het gebruikelijke 'Waarde broeders' geschreven, maar daarna deze aanspraak weer met een mes uitgeschrapt. Eene commissie van den kerkeraad werd door Mrs. Vander Mey op een alleronfatsoenlijkste manier de deur uitgezet. Nauw hadden ze den voet binnen de deur of hun werd toegevoegd: 'Get out! There is the door!' Ruw werd de deur achter hen dicht gesmeten, en het porchlicht uitgedraaid eer de broeders nog den tijd hadden om porch en trap af te komen. En ook het stuk, dat Zaterdagavond in "The Grand Rapids Press" verscheen, toont duidelijk, wat geest er onder de broederen heerscht. Zoo wordt op allerlei wijze de kerkeraad beleedigd en een geest van bittere vijandschap geopenbaard. En daarom kan de kerkeraad niet toestaan, dat de broeders zoo deelnemen aan het Avondmaal des Heeren.

"Nu vraagt de kerkeraad niets anders, dan dat de broeders zich in woord en houding binnen de perken van het besluit der Synode houden. En dan mogen ze niet langer handhaven en verspreiden, dat de leeraar schuldig staat aan eene openbare zonde naar Art. 74 D.K.O. Zoodra ze hiermede genoegen nemen, staat het Avondmaal voor hen open.

"Nu is het den kerkeraad niet recht duidelijk, welke kracht het besluit der laatste classis heeft met het oog op de opheffing van de censure der drie broeders. Of dit besluit van zelf vervallen is, doordat de broeders met hun protest naar de Synode zijn gegaan en daar hun zaak hebben behandeld gezien, is niet duidelijk. In elk geval komt de kerkeraad met het verzoek, dat de classis dit besluit terug neme of vervallen verklare, zoodat de censure niet behoeft te worden opgeheven, zoolang de broeders niet van houding veranderen.

Met heilbede,
Uw broeders in Christus, de kerkeraad van Eastern Ave.,
(Was get.) H. Hoeksema, Pres.
S. Schaafsma, Scriba."

Op de vergadering der classis, die den 20sten Augustus gehouden werd in het kerkgebouw van de Eerste Christelijke Gereformeerde Kerk aan Bates St., werd een commissie benoemd voor deze zaak, om de vergadering met advies te dienen. De afgevaardigden des kerkeraads van Eastern Ave. verschenen voor die commissie en gaven alle mogelijke inlichtingen, terwijl ze tevens het bovengemeld stuk haar ter hand stelden. We kregen werkelijk een oogenblik den indruk, dat de commissie beoogde, om de zaak tot een goed einde te brengen en in rechte banen te sturen. Doch hoe werden we teleurgesteld! Toen de commissie in de avondzitting haar rapport en advies uitbracht, bleek maar al te duidelijk, dat men niet naar recht en waarheid had gevraagd, doch zich een zeker doel voor oogen had gesteld en dat doel tot elken prijs wilde bereiken. Het doel, dat men zich gesteld had, was de ondergang van den kerkeraad van Eastern Ave. met zijn leeraar en de handhaving van de rebellen in de gemeente.

Het advies der commissie was tweeledig. Het eene deel betrof de censure van den heer Vander Mey, onder behandeling genomen, omdat hij eigenmachtig stukken voor den kerkeraad bestemd publiekelijk had verspreid. De commissie adviseerde, dat de classis den kerkeraad zou adviseeren de censure over den heer Vander Mey op te heffen. De grond voor dit advies was, dat de gecensureerde ten onrechte werd beschuldigd van hetgeen waarom hij behandeld was geworden. Hij had geen protesten voor den kerkeraad verspreid en aldus publiek gemaakt. Op zijn best had hij er slechts negen buiten den kerkeraad uitgegeven! Een wonderlijk advies voorwaar! Want in de eerste plaats is het toch klaar als de dag, dat iemand wel een kerkeraadszaak publiek maakt door aan negen buiten den kerkeraad een afschrift te geven. Maar in de tweede plaats hadden de afgevaardigden van Eastern Ave. het aan de commissie ook goed duidelijk gemaakt, dat door den heer Vander Mey veel meer dan negen der protesten waren verspreid. Op de vergadering der classis werd in die bewuste avondzitting dan ook uit de notulen des kerkeraads van Eastern Ave. voorgelezen, hoe Ds. Vander Mey eerst wel stout had ontkend, dat hij de zaak ook buiten den kerkeraad gebracht had, maar hoe hij toch langzamerhand door de korf zakte, eindelijk bekende, dat hij vijf honderd der protesten had laten drukken en nog wel vier honderd thuis had! Dit gedeelte van het advies was dan ook al te duidelijk. Dat kon niet wel worden aangenomen. Het was te lomp, al te grof. Het publiek zat er toch ook bij. En men kon het ook te bont maken. Er waren er van de ouderlingen op de classis, die de oogen open hadden. En ze lieten hun stem hooren. Het einde van de zaak was, dat het advies werd verworpen. De heer Vander Mey bleef onder censuur.

Het andere deel van het advies echter, dat de censure der drie eerste protestanten betrof, werd door de classis aangenomen. Dit bestond hierin, dat de commissie adviseerde aan de classis om uit te spreken, dat deze drie protestanten zoo spoedig mogelijk van de censure moesten worden ontheven door den kerkeraad. De grond

voor dit advies was zoo ongeveer, dat de Synode deze protestanten in het gelijk had gesteld. En of wij nu al bewijs vorderden uit de Acta der Synode en de classis er op wezen, dat de Synode toch niet van openbare zonde had gewaagd, niet had veroordeeld, niet tot behandeling van den leeraar van Eastern Ave. had geadviseerd, ja zelfs uitgesproken had, dat deze fundamenteel goed Gereformeerd was; en of we al trachtten duidelijk te maken, dat in de stemming waarin de drie protestanten verkeerden en in de houding, die ze tegenover den leeraar aannamen, ze toch met den leeraar niet aan de tafel des Heeren konden zitten, niets hielp. Men was eenvoudig verblind door den geest van tegenstand, die in alles meer en meer aan het licht trad. Het advies werd aangenomen.

Dit werd het begin van nieuwe ellende. Natuurlijk was het een onmogelijk advies. Er was niemand in den kerkeraad, die er aan dacht dit advies uit te voeren. Het wel te doen zou immers den leeraar schuldig verklaren. En de kerkeraad was zich al te diep bewust van den verkeerden geest der protestanten. En er was ook schier niemand in de gemeente, die zoo met hen Avondmaal wilde vieren. De gevolgen van dit goddelooze advies der classis bleven dan ook niet uit.

Doch hierover een volgende maal, D. V.

H. H.

Nu Jezus ons het graf ontsloot,
Nu vreezen wij niet voor den dood.
Nu wachten wij, in 's hemels dreven,
Een zalig, een verheerlijkt leven.
Wij kunnen niet meer ondergaan,
Want onze Heer is opgestaan.

O, hoe duister, hoe ontzettend,
zielverscheurend, hartverplettend
was dat schrikwekkend uur,
toen het vlek'loos Lam geslacht werd,
en de losprijs aangebracht werd,
der gevangen creatuur;

Toen de losgelaten Booze
aan den schuld- en zondelooze
zijn verwoede klauwen sloeg,
toen de Godmensch voor de zijnen,
doodsbenauwdheid, hellepijnen,
in 't geheiligd lichaam droeg!

Toen Gethsémané zijn klachten
in dien aak'ligsten der nachten,
in dien bangsten strijd vernam,
daar de Paaschmaan somber lichtte
op dat hemelsch aangezichte
van 't verzoenend bloedzweet klam!

Da Costa.

SCHRIFTBEWIJS VOOR PUNT DRIE

"Dat God zonder het hart te vernieuwen zoodanigen invloed op den mensch oefent, dat deze in staat gesteld wordt burgerlijk goed te doen"; blijkt volgens Synodaal betoog, uit de volgende Schriftuurplaatsen:

II Kon. 10:29, 30: "Maar van de zonden van Jerobeam, den zoon van Nebat, die Israël zondigen deed, na te volgen, week Jehu niet af, te weten, van de gouden kalveren, die te Bethel en te Dan waren. De Heere dan zeide tot Jehu: Daarom dat gij welgedaan hebt, doende wat recht is in mijne oogen, en hebt aan het huis van Achab gedaan naar alles wat in mijn hart was, zullen uw zonen tot het vierde gelid op den troon van Israël zitten."

II Kon. 12:2: "En Joas deed wat recht was in de oogen des Heeren, al zijne dagen, in dewelke de priester Jojada hem onderwees." (Vgl. II Kron. 24:17-25.)

II Kon. 14:3: "En hij (Amazia) deed wat recht was in de oogen des Heeren, nochtans niet gelijk zijn vader David." (Vgl. II Kron. 25:2) "En hij deed wat recht was in de oogen des Heeren, doch niet met een volkomen hart." (Vgl. verzen 14-16, 20, 27.)

Lukas 6:33: "En indien gij goed doet dengenen die u goeddoen, wat dank hebt gij? Want ook de zondaars doen hetzelfde."

Rom. 2:14: "Want wanneer de heidenen, die de wet niet hebben, van nature doen de dingen die der wet zijn, deze, de wet niet hebbende, zijn zichzelven een wet." (Vgl. vers 13. Ook Rom. 10:5 en Gal. 3:12.)

Deze teksten moeten bewijzen, dat verworpenen, door eene zekere, niet zaligmakende, genadewerking Gods op hen, het goede voor God verrichten. Men zou dus verwachten, dat er in deze aangevoerde Schriftuurplaatsen gewag werd gemaakt van eenen goddelijken invloed op den natuurlijken mensch, buiten Christus en de wedergeboorte des Geestes om. Doch daarin wordt men al aanstonds teleurgesteld. Van eene goddelijke genadewerking is hier met geen enkel woord sprake. Hier wordt gezegd, dat Jehu, Joas, en Amazia iets, of eigenlijk twee zeer verschillende dingen deden; en dat zondaars en heidenen iets doen. Wat zij doen, doen ze blijkbaar zelf, hoe dan ook; en in geen geval wordt hun doen burgerlijke gerechtigheid geheeten. Voor de gedachte, "dat God zonder het hart te vernieuwen zoodanigen invloed op den mensch oefent, dat deze in staat gesteld wordt burgerlijk goed te doen," leveren deze plaatsen, in letterlijken en formeelen zin, dan ook niet het allerminste bewijs.

Doch zij doen zulks ook niet in zakelijken zin. Het gaat in geen dezer teksten over eene algemeene genadewerking Gods op de verworpenen, waardoor deze het goede doen voor God in het burgerlijke. Bij eenig nadenken, staat men zelfs verbaasd over deze derde synodale uitspraak. Immers, God zelf betuigt, dat Jehu niet afweek van de zonden van Jerobeam, den zoon van Nebat, die Israël zondigen deed, door den dienst der gouden kalveren te Bethel en te Dan. Jehu zondigde dus, en ook deed hij Israël zondigen. Dat zou men met geen

mogelijkheid gerechtigheid in het burgerlijke kunnen heeten. Dat was zonde; niet slechts voor God, maar ook openbaar voor de menschen. En die zondige handeling zou men toch zeker niet durven toeschrijven aan goddelijke genadewerking op Jehu's hart. En als men dan verder opmerkt, dat Jehu toch aan het huis van Achab deed naar alles wat in Gods hart was, dan ontkennen we zulks natuurlijk niet, maar waarschuwen toch aanstonds voor haastige en verkeerde gevolgtrekkingen. Feit is, dat God wilde, dat Jehu het huis van Achab zou uitroeien, en dat Jehu zulks ook wilde. Maar dat wil nu niet zeggen, dat God en Jehu precies hetzelfde wilden en bedoelden. Jehu heeft Achabs huis niet uitgeroeid uit liefde tot God en haat tegen de zonde, en ook niet door eene genadewerking Gods op zijn hart, maar om het koninkrijk, gedreven door zondige ambitie. Door die daad werd hij zelfs bloedschuldig. In Hosea 1:4 zegt de HEERE dan ook, dat Hij de bloedschulden van Jizreël bezoeken zal over het huis van Jehu. In zedelijken zin is Jehu's uitroeien van Achabs huis eene daad van moord. Het is zulks niet minder dan Baësa's uitroeien van het huis van Jerobeam. Ook van Baësa wordt gezegd in I Kon. 15:14: "Doch de HEERE zal zich eenen koning verwekken over Israël, die het huis van Jerobeam tenzelve dage uitroeien zal." En het geschiedde, als Baësa regeerde, I Kon. 15: 29, 30, "dat hij het gansche huis van Jerobeam sloeg; hij liet niets over van Jerobeam wat adem had, totdat hij hem verdelgd had, naar het woord des HEEREN, dat hij gesproken had door den dienst van zijnen knecht Ahia, den Siloniet: om de zonden van Jerobeam, die zondigde, en die Israël zondigen deed, en om zijne terging, waarmede hij den HEERE, den God Israëls, getergd had." Hierbij nu teekenen de Kantteekenaars aan, dat dit niet te duiden is op het voornemen van Baësa, alsof hij in het verdelgen van Jerobeams huis gezien zou hebben op de voorzegging des HEEREN en de zonden van Jerobeam; maar de zin is, dat God door de wreede tirannie van Baësa het woord zijner voorzegging vervuld, en de zonden van Jerobeam gestraft heeft. En dat zulks juist gezien is, blijkt duidelijk uit hoofdstuk 16:1-13, waar gezegd wordt, dat het woord des HEEREN geschiedde tot Jehu, den zoon van Hanani, tegen Baësa, zeggende: "Daarom, dat Ik u uit het stof verheven, en u tot een voorganger over mijn volk Israël gesteld heb, en gij gewandeld hebt in den weg van Jerobeam, en mijn volk hebt doen zondigen; zie, zoo zal Ik de nakomelingen van Baësa, en de nakomelingen van zijn huis wegdoen"; enz. "Alzoo geschiedde ook het woord des HEEREN, door den dienst van den profeet Jehu, den zoon van Hanani, tegen Baësa en tegen zijn huis; en dat om al het kwaad, dat hij gedaan had in de oogen des HEEREN, Hem tot toorn verwekkende door het werk zijner handen, omdat hij was gelijk het huis van Jerobeam, en *omdat hij hetzelve verslagen had.*" Zou de Synode misschien ook Baësa's moorddadigheid en tirannie willen voorstellen als vruchten van Gods genadewerking op het harte der verworpenen, waardoor deze 't goede voor God verrichten in het burgerlijke? Men lette er op, dat de Schrift en de Kantteekenaars de daden van Jehu en van Baësa op ééne lijn stellen. Feit is, dat al de koningen van Israël wandelden in de zonden van Jerobeam. En dat wordt in Gods Woord geen lichte zaak geheeten. Doch Omri en Achab deden erger dan allen, die vóór hen geweest waren. Jehu nu keerde van het grootere kwaad van Achab terug tot de zonden van Jerobeam. Hij was niet beter dan Jerobeam en Baësa, maar minder slecht dan Achab. Er is hier verschil van graad in het kwade. Zou de Synode der Christelijke Gereformeerde kerken het nu bestaan durven hare gemeene gratie-theorie te laten rusten op de terging, waarmede Jerobeam den HEERE, den God Israëls, getergd heeft, en op de moorddadigheid en tirannie van Baësa, en op de bloedschulden van Jizreël, welke de HEERE bezocht over het huis van Jehu, en waarom Hij het koninkrijk van het huis Israëls deed ophouden? Indien ja, dan zij hiermede kond gedaan, dat wij niet van hare partij zullen zijn.

En wij zullen zulks ook niet zijn, zoolang zij zich voor hare uitspraak, "dat God zonder het hart te vernieuwen zoodanigen invloed op den mensch oefent, dat deze in staat gesteld wordt burgerlijk goed te doen," beroept op de handelingen van Joas en Amazia, koningen van Juda.

Allereerst niet, omdat ook hier geen sprake is van een invloed Gods op den mensch, noch van gerechtigheid voor God in het burgerlijke. In II Kon. 12:2 wordt gezegd, dat "Joas deed wat recht was in de oogen des Heeren, al zijne dagen, in dewelke de priester Jojada hem onderwees." Joas' handelwijze wordt hier in verband gebracht met het onderwijs van den priester Jojada, en heeft, blijkens het verband, betrekking op de herstelling van den tempel en den dienst des HEEREN. Immers, Jojada maakte een verbond tusschen den HEERE, en tusschen den koning, en tusschen het volk, dat het den HEERE tot een volk zou zijn; mitsgaders tusschen den koning en tusschen het volk. Daarna ging al het volk des lands in het huis van Baäl, en zij braken dat af; zijne altaren en zijn beelden verbraken zij recht wel; en Mattan, den priester van Baäl, sloegen zij dood voor de altaren; II Kon. 11:17, 18. Bij dezen herstelden dienst des Heeren bleef Joas, zoolang als Jojada leefde; maar daarna is hij tot valschen godsdienst vervallen, zeggen de Kantteekenaars, en daarom ook gestraft geweest. Zulks blijkt uit II Kron. 24:17-25. Na den dood van Jojada kwamen de vorsten van Juda, en bogen zich neder voor den koning; en de koning hoorde naar hen. Zoo verlieten zij het huis des HEEREN, des Gods hunner vaderen, en dienden de bosschen en de afgoden: toen was een groote toornigheid over Juda en Jeruzalem, om deze hunne schuld. Doch de HEERE zond profeten onder hen. En Zacharia, de zoon van Jojada, zeide tot hen: "Zóó zegt God: Waarom overtreedt gij de geboden des HEEREN? Daarom zult gij niet voorspoedig zijn; dewijl gij den HEERE verlaten hebt, zoo zal Hij u verlaten. En zij maakten eene verbintenis tegen hem, en steenigden hem met steenen door het gebod des konings, in het voorhof van het huis des HEEREN. Zoo gedacht

de koning Joas niet der weldadigheid, die zijn vader Jojada aan hem gedaan had, maar doodde zijn zoon; dewelke, als hij stierf, zeide: De HEERE zal het zien en zoeken!" Daarom nu kwamen de Syriërs en voerden oordeelen uit tegen Joas; en Joas' eigen knechten doodden hem, om het bloed der zonen van den priester Jojada; en men begroef hem, maar niet in de graven der koningen. Wij hebben hier dus te doen met een verlaten van den dienst des HEEREN, door Jojada hersteld, en een dienen van afgoden. Van gerechtigheid in het burgerlijke door eene genadewerking Gods, is hier geen sprake. Letterlijk wordt van Joas vermeld, dat hij eerst deed wat recht was in de oogen des HEEREN, en dat hij zulks later naliet. Nà den dood van Jojada nu diende hij de afgoden, en pleegde hij een moord; daaruit nu schijnt, oppervlakkig bezien, te volgen, dat hij tijdens het leven van den priester Jojada waarlijk den HEERE diende. Want hier wordt ook niet bij vermeld, zooals in het geval van Amazia, dat hij het niet deed van ganscher harte. Schijnbaar diende Joas derhalve den HEERE met een volkomen hart. Doch dan zullen we zeker wel moeten aannemen, dat er een afval der heiligen is; want nà Jojada's dood deed Joas zeer gruwelijk. En aan Gods genadewerking op het harte van Joas zult ge deze verandering zeker wel niet kunnen toeschrijven. Die plotselinge verandering bij Joas zult ge zelfs nooit kunnen verklaren, zoolang ge blijft vasthouden aan eenige genadewerking Gods op hem; tenzij dan dat ge wilt komen tot de Pelagiaansche leer van 's menschen vrijen wil. Gods genadewerking hing toch immers niet aan het leven van den priester Jojada! Meer nog. De Schrift zegt duidelijk, dat Joas hoorde naar de vorsten van Juda. De zaak is dus, dat het Joas met den dienst des HEEREN nooit geen ware ernst geweest was. Joas was een zwak karakter. Hij liet zich beïnvloeden door anderen: eerst door Jojada, en nà diens dood, door de vorsten van Juda. De herstelde publieke dienst des HEEREN was hem nooit geen persoonlijke hartezaak geweest. Gewijzigde omstandigheden brachten zulks aan het licht.

Evenals zij dit deden bij Amazia. Amazia had wel den zuiveren godsdienst, zooals onze Kantteekenaars zeggen, die, ten tijde zijns vaders, nà den dood van Jojada, vervallen was, weder opgericht, maar hij is daarna een afgodendienaar geworden, en een verwerper van profetische vermaning, mitsgaders een lichtvaardig, vermetel en ongelukkig oorloger. Hij kon den toets van vergelijking met David, den man naar Gods hart, dan ook niet doorstaan. Amazia diende den HEERE niet met een volkomen hart. Omgekeerd, "nadat Amazia van het slaan der Edomieten gekomen was," boog hij zich voor de goden van de kinderen van Seïr. "Toen ontstak de toorn des HEEREN tegen Amazia; en Hij zond tot hem eenen profeet, die zeide tot hem: Waarom hebt gij de goden van dit volk gezocht, die hun volk niet gered hebben uit uwe hand? En het geschiedde, als hij tot hem sprak, dat hij hem zeide: Heeft men u tot des konings raadgever gesteld? Houd gij op; waarom zouden zij u slaan? Toen hield de profeet op, en zeide: Ik merk, dat God besloten heeft, u te verderven, dewijl gij dit gedaan en naar mijn raad niet gehoord hebt." En dat was wel juist gezien van dien profeet. Immers, Amazia hoorde ook daarna niet naar Joas, den koning van Israël, "want het was van God, opdat Hij hen in hunne hand gave, overmits zij de goden der Edomieten gezocht hadden." Ook hier is dus weer geen sprake van gerechtigheid voor God in het burgerlijke, en door eene genadewerking Gods; maar van een dienen van God, doch met een onvolkomen hart. Het harte hunkerde naar de afgoden. De overwinning op de Edomieten bracht zulks aan het licht. Door de bestraffing van den profeet des HEEREN werd dit nog veel meer openbaar. En nu gewaagt de Schrift wel van een invloed Gods op hem; maar niet van eene genadewerking. God besloot Amazia te verderven. Daarom verblindde en verhardde Hij hem; zoodat hij zich met Joas in den strijd mengde, geslagen werd, en ten slotte door zijn eigen volk omgebracht. Dat is de taal der Schrift. Wie zou het nu toch durven bestaan, om zich op dit voorbeeld te beroepen voor de gedachte, dat "God zonder het hart te vernieuwen zoodanigen invloed op den mensch oefent, dat deze in staat gesteld wordt burgerlijk goed te doen?" Daar vloekt hier immers letterlijk alles tegen.

Doch wat dan te zeggen van de zondaars, die, volgens Jezus' woord, goeddoen dengenen die hun goeddoen? Daar hebben we reeds breed van gehandeld in ons artikel: "Naar het voorbeeld Gods," Augustus, 1925. Dat was in verband met het eerste punt en met Gods liefhebben van zijne vijanden. De gedachte was daar, en is ook hier, dat de geloovigen navolgers Gods zijn, als geliefde kinderen. Zij moeten ook hunne liefde laten werken naar het voorbeeld Gods. Dat is de grondgedachte van Christus' Bergrede, waarin geleerd wordt, hoe de discipelen naar de wet van Gods koninkrijk, die door den Geest der wedergeboorte weer in hunne harten geschreven is, moeten wandelen. Christus' volgelingen moeten niet wandelen en handelen, gelijk de goddeloozen en heidenen, maar zooals hun Vader in de hemelen doet. Wat Hij voordoet, moeten zij nadoen. Zij moeten ook hunne vijanden liefhebben; zegenen degenen, die hen vervloeken; weldoen degenen, die hen haten; en bidden voor degenen, die hen vervolgen; opdat zij mogen zijn kinderen huns Vaders, die in de hemelen is.

Van een waarachtig liefhebben door de goddeloozen kan hier derhalve geen sprake zijn. Dan toch had Christus zijne discipelen er niet tegen behoeven te waarschuwen. En van eene genadewerking Gods op den verworpene, waardoor deze gerechtigheid voor God betracht in het burgerlijke, wordt hier met geen enkel woord melding gemaakt. In letterlijken zin wordt hier gezegd, dat de zondaars weldoen dengenen die hun weldoen. De zondaars hebben lief degenen, die hen liefhebben. Blijft men hierbij nu in het oppervlakkige hangen, dan moet men wel tot de conclusie komen, dat de zaak des zondaars zeer goed staat. Want de liefde is de vervulling der wet, de band der volmaaktheid. En die de wet doet, heeft het eeuwige leven. Maar bij die opvatting zouden we zeker, ook naar het gevoelen der Synode, in strijd ge-

raken met hetgeen Schrift en Belijdenis leeren aangaande den mensch van nature. En er zou geen enkele reden bestaan, waarom wij dan niet zouden mogen liefhebben, gelijk de zondaars liefhebben. Wij kunnen toch niet van het goede afmanen. Licht bewijzen we hier dan ook te veel. En hiervoor loopen we meer gevaar, naarmate we rekening houden met het betrekkelijk absoluut karakter van deze uitspraak van Jezus. Men lette er toch op, dat Christus hier schijnbaar geenerlei beperking maakt, en in geen enkel opzicht dit liefhebben der zondaars verklaart uit eene algemeene genadewerking Gods. Hij doet dat juist net niet. Hij zegt eenvoudig, dat de *zondaars* liefhebben. Daar is hier dan ook slechts één weg ter ontkoming aan eene absoluut verkeerde opvatting van Jezus' woorden. Wij moeten er op letten, dat de zondaars alleen maar liefhebben degenen, die hen liefhebben. De zondaars hebben huns gelijken lief, met het doel, dat zij evengelijk weder mogen ontvangen. Hunne liefde is in den wortel der zaak zelfzucht. Hunne liefde is geen wezenlijke liefde. Daarom mag de liefde van Jezus' jongeren zich niet richten naar hunne liefde, die slechts liefde in schijn is. De kinderen des koninkrijks moeten liefhebben, gelijk God liefheeft. Hunne gerechtigheid moet meerder zijn dan die der Schriftgeleerden. Als navolgers Gods moeten ze liefhebben wat, en zooals, God liefheeft, en tevens haten hetgeen, en gelijk, God haat. Doen zij zulks, dan zijn ze zalig; maar de menschen zullen hen haten, afscheiden en smaden, en hunnen naam als kwaad verwerpen, om des Zoons des menschen wil. Jegeus hen wordt dan ook de schijn-liefde der zondaren openbaar als haat. Tegenover de waarachtige liefde tot God en Zijnen Christus in en door de kinderen des koninkrijks openbaren degenen, die in het vleesch zijn, zonder uitzondering, hunne vijandschap tegen God. Want zij zijn *haters* Gods. Zij kunnen Gode niet behagen. Zij leven in boosheid en nijdigheid, *hatelijk zijnde,* en *elkander hatende.* Zij zijn *hatelijken.* Wat de zondaren vereenigt en samenbindt, is dan ook niet de ware liefde, maar zelfzucht, het streven naar *genot* en *nut.* Daarvoor hebben zij elkander noodig; zij, die "elkander haten." Welnu, die zelfzucht, dat egoïsme, die zoogenaamde liefde, waarmede de zondaren liefhebben degenen, die hen liefhebben, om wedervergelding te ontvangen, is de ontaarding van het beginsel van waarachtige liefde tot God en den naaste, naar eisch van Gods zedewet: *die liefde is liefde voor Satan,* zooals Kuyper zegt, *en haat tegen God.* Die liefde is geen vrucht van Gods genadewerking, maar van de zonde; zij *is* zonde.

En zondigen doen ook de heidenen, die, de wet niet hebbende, van nature doen de dingen die der wet zijn. Ook daar hebben we vroeger reeds op gelet, met speciale verwijzing naar Calvijn. Men zie ons: "Van Zonde en Genade," bl. 131-133. Daar hebben we betoogd, dat Paulus in dit verband juist bezig is om Jood en Heiden verdoemelijk voor God te stellen. Hetzij de mensch de wet van Sinaï heeft, of niet; hij doet geen goed, en ook heeft hij geene verontschuldiging. Eenige verontschuldiging zou iemand hebben, indien hij geheel geen kennis van Gods wet bezat. Maar zoo iemand is er niet. Want ook de heidenen hebben eene wet in hunne harten geschreven, ofschoon zij de geschrevene wet der Joden niet bezitten. Doch uit dat bezit der wet moet men nu niet afleiden, dat de heidenen ook Gods wet betrachten, naar haren eisch, naar den eigenlijken inhoud. Die gedachte schijnt de Synode ons aan de hand te willen doen. Immers, zij verwijst ons naar Rom. 2:13, waar gezegd wordt, dat niet de hoorders der wet rechtvaardig zijn voor God, maar de daders der wet zullen gerechtvaardigd worden. Schijnbaar nu leert het daaropvolgende vers, dat de heidenen daders der wet zijn; en derhalve gerechtvaardigd zullen worden. Ligt de conclusie nu niet voor de hand, dat de heidenen gerechtigheid voor God bezitten? Natuurlijk wil de Synode nu verder wel, dat wij hier alleen maar moeten denken aan eene gerechtigheid voor God in het burgerlijke, en door eene genadewerking Gods op den verworpene uitgeoefend; maar van zulk eene nadere bepaling gewaagt het verband met geen enkel woord. En Rom. 10:5 en Gal. 3:12, waar de Synode verder naar verwijst, doen zulks nog veel minder. In de eerste plaats toch beschrijft Mozes de rechtvaardigheid, die uit de wet is, zeggende: "De mensch, die deze dingen doet, zal door dezelve leven." Daar is dus sprake van leven, eeuwig zalig leven, door de betrachting van Gods zedewet. De verwijzing naar dit vers zal dus wel moeten beteekenen, dat de heidenen, naar het gevoelen der Synode, het eeuwig zalig leven bezitten door hunne betrachting van de dingen die der wet zijn. Want zij zijn daders der wet. En geen andere conclusie laat zich afleiden uit Gal. 3:12, waar het heet: "Doch de wet is niet uit het geloof; maar de mensch, die deze dingen doet, zal door dezelve leven." Hier is alle gedachte aan genade zelfs buiten gesloten. De wet is niet uit het geloof. Maar wel staat de zaak zóó, dat de mensch, die Gods wet houdt, daardoor zal leven. Wil de Synode nu staande houden, dat in Rom. 2:14 bedoeld wordt, dat de heidenen metterdaad Gods wet betrachten, dan moet zij verder noodwendig, in 't licht van de plaatsen, waarnaar zij ons verwijst, concludeeren, dat degenen, die God niet kennen en het Evangelie van Christus niet gehoord hebben, voor God gerechtvaardigd zijn en het eeuwige leven bezitten door hunne betrachting van het gebod des levens. Natuurlijk wil de Synode dit niet, en ook gedoogt het verband van geen dezer plaatsen zulk eene gevolgtrekking; maar daarmede is dan tevens gezegd, dat het Synodaal betoog te veel bewijst. Het bewijst geene gerechtigheid voor God in het burgerlijke, door eene genadewerking Gods op den natuurlijken mensch; maar het bewijst waarachtige gerechtigheid des levens voor God, en daarmede recht op het eeuwige leven, of het bewijst voor het gevoelen der Synode niets, absoluut niets. Want in al de aangehaalde plaatsen wordt wel zeer wezenlijk gehandeld van des menschen gerechtigheid voor God.

In de eerste hoofdstukken van Romeinen nu stelt de Apostel alle menschen verdoemelijk voor God. Er is niemand rechtvaardig, ook niet één. Er is niemand, die verstandig is, er is niemand, die God zoekt. Allen zijn

zij afgeweken, te zamen zijn zij onnut geworden; er is niemand die goed doet, er is ook niet tot één toe. Daarom beschuldigt Paulus beide Joden en Grieken, dat zij allen onder de zonde zijn. En uit de werken der wet zal geen vleesch gerechtvaardigd worden voor God. Rechtvaardigheid voor God is voortaan slechts mogelijk door het geloof in Jezus Christus. En er is geen onderscheid. Ook is er geen verontschuldiging. Want allen hebben Gods wet, wel niet in geschreven vorm, maar toch in het hart. En door de wet is de kennis der zonde. Ook de heidenen weten dus, dat zij zondigen. Dat blijkt dan trouwens ook uit hunne handelwijze. Zij zijn zichzelven eene wet. Zij oordeelen over hunne eigene en elkanders daden, in het licht van hunne kennis van Gods zedewet. Natuurlijk is hun oordeel niet volmaakt, gelijk ook hunne kennis van Gods wet niet volkomen is. Het is derhalve noodig, dat ook hun de volle openbaring Gods verkondigd worde. Zij moeten den weg der zaligheid weten. Want wel verraadt hun formeel handelen naar de idee eener goddelijke wet hun afkomst en aanleg en hunne kennis van allerlei van God gewilde verhoudingen en relaties, waarin zij bewust en willens in betrekking tot elkander optreden; maar zulks rechtvaardigt niet voor God, doch beneemt hun juist alle verontschuldiging, zooals onze Belijdenis staande houdt. Wat rechtvaardigt voor God is de volmaakte betrachting van den eisch van Gods wet, om Gods wil, en in elke relatie en betrekking. En dat doet de mensch van nature niet; hij overtreedt alle Gods geboden met gedachten, woorden en werken. Hij is ganschelijk onbekwaam tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad. Hij moet door Gods Geest wedergeboren worden. Zonder dat blijft zijne liefde zelfzucht, en haat jegens God en zijn medemensch en medecreatuur.

Dat leert ons Paulus in den brief aan de Romeinen.

En die leer is Gereformeerd.

H. D.

WINDFALLS

"When the tree is shaken the rotten apples fall."—Thomas Manton.

When religion is at a discount, and godliness is derided then Hypocrites and unsound professors desert the cause. It is astonishing what a little shake will get rid of the common place members of our churches.

Let but a minister die, or remove, or a couple of leading men, fall out—off they go; A warm south wind, blowing from the cathedral, or the manor house, or the public house, and dropping a gentle shower of gifts, will cause many rotten believers to fall into the lap of bribery. Sound believers, who are full of life, and untouched by the worm of insincerity, hold to the church of God in all weathers. May more of these be produced every year to God's glory!

C. H. Spurgeon, Illustrations and Meditations, 1883.

PREDESTINATION

Augustinian

We are justified in stating that there is such a thing in the history of Christian doctrine as Augustinian predestination. Just as well as the view of Pelagius on predestination found some followers in the Christian Church, so also Augustine's view of predestination found a sufficient number of followers to justify our calling that view: Augustinian Predestination. For a time, at least, the view of Augustine found sufficient followers to have the view of the Pelagians condemned.

This condemnation of the Peligian view of predestination has been attributed largely to the genius of Augustine. Without doubt, Augustine was the wizard of the Nicene Age. As a man, he was greatly gifted, having profound thinking capacity, although we must not make the mistake which some have made by charging Augustine's views of Sin, Grace and Predestination to nothing else than his philosophical bent of mind. We can immediately state that the works of Augustine are sufficiently based on Scripture to warrant very many of the conclusions to which Augustine arrived. Many of the tenets of St. Augustine's theology rest four-square on the Bible, and they are not mere children of Augustine's keen and scrutinizing mind. No, Augustine was not first of all a philosopher and in that sense a rationalist. Augustine was a theologian of the first degree, and a marvel in his age and day. Undoubtedly, his strict adherence to Scripture and the facility to marshal Scriptural facts against the views of Pelagians procured the condemnation of Pelagian tenets at the Synod of Africa in 418.

Another fact that made Augustine strong was the fact of the experience of grace in his life. Augustine had passed through experiences of sin and grace which made him eminently fit to describe the heinousness of transgressions, but also the unfathomable richness of God's grace. Because of this there was always a spiritual appeal in the writings of Augustine which drew the pious souls of his day to think as he did.

But we do not intend to eulogize Augustine at this time. Sooner than that we are inclined to point out various weaknesses and mistakes of Augustine. It cannot be said that Augustine's theology was orthodox and Scriptural in every particular. Nor was Augustine unblamable in the prosecution of his opponents. It is a commonplace that Augustine's view of the sacraments was wrong. And connected with this, his view of the Church of God, neither is to be accepted without change. Nor is his approach to various topics of Scripture always the proper one. A true Christian is interested not only in sound doctrine, but also in the manner or method in which one arrives at sound doctrine. This point will receive more detailed treatment a little later in this paper. And the way in which Augustine and his followers prosecuted the Pelagians is not to be approved. Let me show

you a few unpleasant activities of Augustine. "It is sad to see, for instance, in the case of a man so thoroughly spiritual as St. Augustine was, how easily he fell into this human infirmity, how quickly he became intolerant when the secular arm was ranged on the side of his own opinions. The Church, in his own boyhood, during the days of Julian, had to strive against the intolerance of the pagans; the orthodox, who upheld the Catholic view of the nature of the Godhead and the scriptural doctrine of the Holy Trinity, had to struggle against the intolerance of the Arians. Yet, as soon as power was placed in St. Augustine's own hand he thought it right to exercise compulsion against those who differed from him.

"Inheriting from his father a vehement and sensual disposition, he early gave way to the unbridled impulses of passion, and while still a mere youth, he formed a connection, common enough at the time, but at variance with the principles of Christian morality. As the result of this connection he became the father of a son, whom he named Adodatus, in a fit of pious emotion.

"While a student at Carthage he was particularly attracted by the theatre, the spectacles at which were of unusual magnificence. To his enthusiastic and sensuous spirit they were irresistible, and the extent to which he seems to have yielded to the fascination is sufficient proof of his active alienation from Christianity at this period. The idolatrous rites, the lascivious attitudes, the gladiatorial shows, which were its inseparable accompaniments, were equally opposed to the dogmatic monotheism, to the piety and to the mercy of the gospel.

"He engaged restlessly in philosophical studies, and passed from one phase of thought to another, unable to find satisfaction in any. Manichacism first enthralled him. Its doctrine of two principles, one of good and one of evil, seemed to answer to the wild confusion of his heart, and the conflict of higher and lower principles which raged within him. It seemed to solve the mysteries which perplexed him in his own experience and in the world.

"After his conversion, which is supposed to have occurred in the summer of 386, (he) gave up his profession as a teacher of rhetoric, and retired to a friend's house in the country, in order to prepare himself for baptism. His religious opinions were still to some extent unformed, and even his habits by no means altogether such as his great change demanded. He mentions, for example, that during this time he broke himself off a habit of profane swearing, and in other ways sought to discipline his character and conduct for the reception of (baptism)."

In his writings against the Donatists "while vigorously maintaining the validity of the Catholic Church as it then stood in the Roman world, and the necessity for moderation in the exercise of church discipline, Augustine yet gave currency, in his zeal against the Donatists, to certain maxims as to the duty of the civil power to control schism, which were of evil omen, and have been productive of much disaster in the history of Christianity.

"Like his great disciple in a later age—Luther—Augustine was prone to emphasize the side of truth which he had most realized in his own experience."

None, however, in speaking of Augustine, can deny the greatness of his soul, his enthusiasm, his unceasing search after truth, his affectionateness, his ardour and his self-devotion. "And even those who may doubt the soundness or value of some of his dogmatic conclusions, cannot hesitate to acknowledge the depth of his spiritual convictions, and the strength, solidity, and penetration with which he handled the most difficult questions, and wrought all the elements of his experience and of his profound Scripture knowledge into a great system of truth."

Anyone that has read the Confessions of St. Augustine cannot fail to have been attracted by his piety, his deep sense of dependence upon God, and the timidity and humility of his heart when he spoke to his God. In the very beginning of his Confessions, he writes beautifully: "How shall I call on my God, on my God and Lord? Into myself must I call Him, if I call on him; and what place is there in men, where my God may enter into me, the God who created heaven and earth? O Lord my God, is there anything in me, that contains Thee? Do heaven and earth contain Thee, which thou hast created, in which Thou didst create me? Or does all that is, contain Thee, because without Thee there had existed nothing that is? Because then I also am, do I supplicate Thee, that Thou wouldst come into me, I, who had not in any wise been, if Thou wert not in me? I yet live, I do not yet sink into the lower world, and yet Thou art there. If I made my bed in hell, behold, Thou art there. I were not, then, O my God, I utterly were not, if Thou were not in me. Yea, still more, I were not, O my God, if I were not in Thee, from whom all, in whom all, through whom all is." It need not surprise us, therefore, if we find that the undercurrent of the sentiment which is thus expressed, in such a person and highly gifted man as Augustine was, carried Augustine onward to fully develop all his views in opposition to shallow and superficial Pelagian heresies.

Especially the Pelagian view of predestination, Augustine prosecuted to the very limit. "It has for a long time been a matter of debate whether the Pelagian view arose out of the Augustinian or the Augustinian view out of the Pelagian." Mozley, Predestination, p. 46, thinks that the Pelagian view arose out of the Augustinian view, and states that opposition to such doctrines as those of Augustine had no small share in leading Pelagius to form his peculiar views. Harnack, however, Hist. of Dogma, Eng. Trans. V. 169, declares that "both systems arose independently of each other from the internal conditions of the Church. This latter view is undoubtedly the correct one. However, these divergent views did not grow up absolutely independent of each other in every respect. The Pelagian Julian forced Augustine to work out his views to their very limit.

There can be little doubt that Augustine's views became clearer and more precise owing to the opposition which he had to face. So, likewise, the Pelagian view was more fully worked out and brought into bolder and sharper relief by the opposition which Pelagius and his followers had to face. In fact, Augustine's view of predestination called forth a controversy in the Christian Church which lasted for more than a century, and the controversy was carried on long after Pelagius and Augustine had departed from this life.

An appeal to the early Church Fathers in order to find an answer to this question does not help us much, since Pelagius can find statements in the writings in the early fathers favoring his view, and Augustine appealed to the views of grace which some early Church Fathers cherished as supporting his own view of predestination. The situation was not unlike the one of today. Such views of Supralapsarianism and Infralapsarianism have been contending with each other for the past century, and yet we find no definite reception of the one, nor a definite rejection of the other. If now, two men should arise, one holding to the one view and the other to the other, we could expect that the one would try to outdo the other in proving his own view correct and the other man's wrong. Both would try to find a historical foundation for his view in the writings of the fathers. And though, in this case, the Infra- man would find more in history favoring his view, nevertheless the Supralapsarian would also find an abundance of evidence for his views. And in the case of the controversy concerning Predestination, the situation was that no one in previous history had seriously paid any attention to the Bible's teachings on that point. It is true, the early Church was prone to co-ordinate the theory of the free-will of man to the doctrine of the workings of God's Grace, while they should have subordinated Free-will to Grace. Pelagius proceeded from the wrong conception of Free-will and Augustine made an advance upon the current doctrine of Grace, almost from the start of his ecclesiastical career.

It is wise, in this connection, to remember that Augustine did not start his ecclesiastical career with a well outlined and formulated conception of what later became his view of Predestination. In Augustine's system the doctrine of predestination is not the starting point, but the consummation. Augustine first labored for years in working out his views on Sin and Grace, before he ever thought of formulating his view of predestination. Predestination was to him more a conclusion than a beginning. Augustine formulated his theological system more or less in the manner in which a child of God is led into the truth from an experimental point of view. A child of God is led into the knowledge of sin and misery, then into the knowledge of redemption, then the Holy Spirit points to the basis of this spiritual guidance of the child of God. And then the child of God sees the truth of the words of Christ: "All that the Father hath given Me, shall come unto me, and he that cometh unto Me, I shall in nowise cast out." John VI:37. And Augustine himself was led as a child of God to see his sin and misery, then the Redeemer was shown unto him as a ransom for his sin, and finally, the Spirit led him to see that in all his experiences nothing else than the electing will of the Father had been performed. So too, the Christian Church was more or less led, even though the Christian Church later on repudiated the absolute doctrine of predestination which was formulated by Augustine. We have seen in a previous article that some of the early Church Fathers looked for some such basis for the operation of God's Spirit, Grace and Word, and when the intellectual Augustine gave his answer, the prayers for light of some previous Church Fathers on this point had received an answer.

But even though the Christian Church, in a general sense, was thus led by the Holy Spirit into the truth of predestination, that does not mean that our systems of theology must look like the picture of the Church's experience. Irrespective of the thanks and gratitude of many in the Church for this man Augustine, one thing which will never be allowed in the Christian Church, and that is to make the doctrine of predestination an auxiliary doctrine, necessary for the sake of upholding a previously outlined view of the workings of God's grace. We are thankful that the Holy Spirit led Augustine to see the doctrine of predestination in Scripture, and also for the fact that Augustine felt the need of this doctrine of predestination in order to maintain his views on God's Grace. But we do not favor that theology should be constituted into a system on the plan of Sin, Grace, Predestination. It has ever been a source of regret to me that the decree of predestination in our Reformed Dogmatics is separated from the way of our ladder of salvation which is treated in the loci: Soteriology, whereas the decree of predestination is treated in the loci: Theology. I would favor making the decree of predestination just as much a part of the ladder of salvation as calling and regeneration, for after all, predestination is not a decree separate from God, but the decreeing God himself, with whom one day is as a thousand years and a thousand years as one day, especially since calling and regeneration are just as much the work of God as the decree of predestination.

For Augustine, the decree of predestination was in very close connection with his views of sin and grace. "It (Augustine's view of predestination) is a deduction from his views of sin and grace. It is, therefore, more practical than speculative." It is thus necessary to have a brief review of Augustine's view of Sin and Grace.

Augustine held that "owing to the original unity of the human race we all participated in Adam's sin, because Adam at the moment of the Fall included in himself entire humanity." Man is necessarily sinful through heredity and Augustine did not hesitate to attach guilt to birth-sin. All men are guilty before God from their birth on and deserve God's utmost wrath and eternal punishment, even before actual, conscious sin. Man-

kind was to him a mass of damnation and perdition. Death in all its forms is one of the consequences of the Fall. Its introduction into the world by Adam is a doctrine on which Augustine lays the greatest stress. Adam would never have died if he had not sinned and because of mankind's connection to Adam, all men are by their Fall in Adam subjected to the same righteous wrath of God unto which Adam was subject because of his transgression. By sin Adam and all men after him have deprived themselves of the presence of God and of the grace that supported him in his sinless state. This is spiritual death, for the soul without God is dead. This state of moral death, handed on by Adam to his descendants accounts for the wretchedness and misery, and for their inability to do right. The full measure of punishment for sin is given in eternal death, which consists of eternal subjection to the fiercest wrath of God in hell. Birth-sin or original sin is quite sufficient for damnation. All men, irrespective of whether they have actual sins or not, deserve eternal punishment because of their participation in Adam's sin and because of the solidarity of the human race. "Hence Augustine taught that infants dying without baptism, the only means provided for the washing away of birth-sin, fall under the same condemnation, and since they possess Original Sin must, of necessity, be lost."

The above means to be nothing more than a brief representation of Augustine's view of sin. There is far more connected to his view. Some points of value and interest attach to his view which are not mentioned at this time. Some criticism also may be rendered upon Augustine's view, but we cannot do so now. Sufficient for our purpose at the present is to know that Augustine sees the whole of humanity the object of God's eternal wrath because of Adam's fall into sin, without the single exception of a single individual.

To Augustine the Grace of God redeemed from all the results and effects of Sin. "Mankind has revolted from God and has not in itself one spark of the Divine life. It lies prostrate, hopeless and helpless. It can do nothing of itself to help itself. Here Grace steps in and manifests itself to rescue, save and redeem fallen man and to bring him back to God." It is the work of the Mediator who by His one sacrifice has appeased the anger of God against Sin and by which the barrier between man and God is removed and the dominion of the Devil broken, enabling the Grace of God to work and save from eternal death those who are brought under its influence.

Augustine conceived of this Grace of God as an irresistible force, against which no individual can achieve anything. But Augustine looked upon this irresistible Grace from four different points of view. First there is what he called: *gratia praeveniens,* which gives the first motion toward goodness. This prevenient Grace supplies the calling (vocatio) whereby man is drawn from his sinful condition and by use of the law of God the sense of guilt and misery because of sin is produced. To this another element is added, n.l., that this soul also is led by prevenient Grace to the promise of the Gospel, where forgiveness of sin is promised to those burdened with their sin, and the soul is thus led to Christ who has merited this forgiveness of sins. Prevenient Grace thus works the *initium salutis,* the beginning of salvation. Without it no man can rise and turn himself towards God. It works the conversion of the sinner and injects the beginnings of faith in the natural man who is brought to accept the redeeming work of Christ without question.

After prevenient Grace has worked the *gratia operans,* operating Grace enters to do work. This operating Grace does not work until after the calling of the natural man by prevenient grace. The operating grace produces the will to do right. It reveals itself in a changed state of heart and will, evil desires are laid aside and there is hunger and thirst after righteousness. God is looked upon as the highest good and there is a craving for ability to do what is good in God's sight. This operating Grace thus brings to the realization of justification by faith, which is an act which takes place once for all at the opening chapter of the new life. This justification includes not only the outward declaration of forgiveness but also an inward purification through the power of faith.

In the third place, *gratia co-operans,* co-operating Grace enters which supports the will in its efforts and struggles and enables it to perform its desire. Remnants of the old man in this life always remain in the regenerate soul and a life long conflict exists between the old man and the new man. Co-operative Grace assists the regenerated man to carry into effect the good works which his Lord enjoins on him. This co-operating Grace works by means of the various channels supplied by the Church of Christ.

Lastly, in the fourth place, there is the most important form of Grace, *gratia perseverantia,* persevering grace, without which all that precedes is useless. By this grace a man becomes so completely regenerated that he clings to the faith, fights the good fight of faith unto the end, the danger of falling away is completely gone, has passed away definitely. By this grace the child of God attains to full and complete salvation.

Augustine believed that these four aspects of Grace are the free and gratuitous gift of God, without any merit on the part of man. They are given "not because a man believes but in order that he may believe." Without Grace there is no merit in man whatsoever. But when Grace is given, it creates merit, just as it creates the will to do right.

This doctrine concerning Grace involved Augustine's doctrine of predestination. All men do not attain full and free salvation. Only some men achieve it. Others are a prey of eternal death. Some men are given up to sin and to the penalty of sin. Such are manifestly reprobate. They are not taught by the Father, nor do they come to Jesus, neither do they follow Him. Others, however, do come to Jesus, deny themselves, take up

their cross and follow Him. The number that do so is determined and fixed by the unconditional decree of God *(decretum absolutum)*. The number can be neither increased nor diminished. Some of them for a time may fall from the right path, but they are recalled to it. They cannot perish. "If it be asked why, since He is almighty, He does not save all, it must be replied that, since all are not saved, clearly He does not will the salvation of all." And the text in I Tim. 2:4 is no argument against this idea, for, according to Augustine, the word "all" in that text does not refer to all men individually, but refers to all classes and conditions of men. "This is proved (according to Augustine) by the fact that many children die without Grace being given to them and without baptism, though they have never willingly rejected the gift."

Augustine often uses the expression, *certus numerus electorum,* the fixed number of the elect. These are supplied with all gifts necessary for bringing them to Christ and salvation. In them Grace works with an irresistible force. "The reason why they are thus chosen, called, sanctified and saved is inscrutable and rests in the secret counsel of God. By giving to some that which they do not deserve, God has willed that His Grace shall be truly gratuitous and therefore real. By not giving to all, He shows what they deserve. Good He is in benefitting a certain number and just in punishing the rest."

A few remarks must be made at this point which may serve to ward off certain erroneous conceptions which we should not hold. We would warn all readers not to adopt all the statements of Augustine relating to the imputation of sin and guilt. Fundamentally, we agree with Augustine that all men have fallen in Adam and that all men sinned in him as in their Covenant-Head. But the manner in which Augustine conceives of the relation whereby all men are rendered damnable seems to us to be somewhat overstated. Secondly, it is not true that a child because it dies without baptism, that it, for that reason, belongs to the non-elect or the reprobate. This seems to be implied in some of the statements which Augustine makes. His view of baptism was decidedly not the Reformed view. It fits in better with the theology of the Roman Catholics. Thirdly, once and again it has appeared to us that Augustine allows even reprobates to receive the Grace of God, with the exception of the last kind or the persevering Grace. This, if this was Augustine's conception, is a decidedly wrong view. The prevenient, operating and co-operating Grace of Augustine have no value for us whatsoever, if they are not limited to the elect people of God. Sometimes, it seems that Augustine wishes to limit these *graces* to the believers, who also receive the persevering Grace of God. And then the reprobates living under the dispensation of the Gospel are allowed privileges of the Gospel but receive no Grace at all, while at other times, it seems as if Augustine wished to teach that all but persevering grace can be given to elect and reprobates alike. If this is Augustine's view, then even his view of prevenient, operating and co-operating grace are rejected by all Reformed people.

However, Augustine's conception of predestination seems to preclude such a conception of grace. It is admitted by many that Augustine, in his views of predestination, sin and grace, went far beyond the earlier divines, for he taught an unconditional election of grace and "restricted the purpose of redemption to a definite circle of the elect, who constitute the minority of the race." Predestination is related to his conception of grace as "cause to effect, as preparation to execution." It is the ultimate, unfathomable ground of salvation. A man that receives God's grace is elect and the idea that an elect man may live a godless life is definitely precluded. He has taken pains to assert that to "election necessarily belongs the gift of perseverance, the *donum perseverantiae,* which is attested by a happy death." "The elect must be saved by the successive steps of vocation, justification and glorification, as certainly as God is almighty and His promises Yea and Amen."

And yet we read such expressions as the following in one of his works: "Those who fall away, even though they have been baptized and regenerated, show thereby, that they never belonged to the number of the elect." Undoubtedly, he ascribes to his term regeneration an entirely different significance than we have been accustomed to. And baptism can only mean the rite of baptism for him in the case of those who fall away. For our mind, it is impossible that any man should be truly regenerate and still fall away. However, we, in the main, can agree with Augustine's view of predestination.

Concerning Augustine's view of predestination, P. Schaff writes: "If we may anticipate a much later terminology, it moves within the limits of infralapsarianism, but philosophically is less consistent than supralapsarianism. While the infralapsarian theory, starting with the consciousness of sin, excludes the fall—the most momentous event, except redemption, in the history of the world—from the divine purpose, and places it under the category of divine permission, making it dependent on the free will of the first man; the supralapsarian theory, starting with the conception of the absolute sovereignty of God, includes the fall of Adam in the eternal and unchangeable plan of God, though, of course, not as an end, or for its own sake (which would be blasphemy), but as a temporary means to an opposite end, or as the *negative* condition of a revelation of the divine justice in the reprobate, and of divine grace in the elect. Augustine, therefore, strictly speaking, knows nothing of a double decree of election and reprobation, but recognizes simply a decree of election to salvation; though logical instinct does sometimes carry him to the verge of supralapsarianism." "It was a *noble inconsistency,* (I underscore, B. J. D.), which kept Augustine from the more stringent and speculative system of supralapsarianism; his deep moral convictions revolted against making any allowance for sin by tracing its origin to the divine will; and by his peculiar view of the inseparable connection between Adam and

the race, he could make every man as it were individually responsible for the fall of Adam."

Schaff, however, also admits that in Augustine's system there is also a point "where prescience (voorkennis) is independent of predestination, and where, human freedom, as it were, is interposed. Here lies the philosophical weakness—of the infralapsarian system, as compared with the supralapsarian. The predetermination has reference only to good, not to evil."

Concerning these points we will try to shed more light in the next issue. Let us, in the meantime, not pay too much faith to Schaff.

(To be continued)

B. J. D.

AAN MIJN VRIEND IN HET WESTEN

Grand Rapids, 1 April 1926.

Amice fraterque!

Je brief heb ik ontvangen, maar hij kwam juist even te laat om aan den laatsten Bearer een antwoord er op te kunnen meegeven. Ik verblijd mij, dat je zulke goede berichten uit het Westen kunt sturen en dat jullie je daar mag verheugen in den zegen des Heeren op kerkelijk gebied. Ook hier gaat alles boven verwachting. Ik denk, dat de gemeente van Ds. Danhof in Kalamazoo binnen enkele dagen haar nieuw kerkgebouw in gebruik zal nemen. En onze nieuwe basement is reeds klaar en we hebben er reeds een Zondag als gemeente in vergaderd. De Heere heeft alles wel gemaakt. Gedurende den tijd, dat we op een vreemde plaats onze diensten moesten houden, heeft Hij ons verzorgd. Ook toen kwam de gemeente getrouw op, beide in Kalamazoo en ook bij ons. Men zegt, dat de vijanden hier in Grand Rapids er op gerekend hadden, dat ze een groot deel van de Eastern Ave. gemeente terug zouden zien keeren, zoodra we de gebouwen maar eerst eens moesten missen. Nu, dat is dan wel een groote teleurstelling voor hen geweest. Maar och, amice, als de Heere werkt, wie zal het dan keeren, hé?

Zoo denk ik nog wel eens in den laatsten tijd. Enkele weken geleden heb ik in Hudsonville gesproken. Op allerlei wijze werkte men daar ons tegen, zoodat ze het schier onmogelijk maakten om een plaats te krijgen, waar we konden vergaderen. Doch de Heere zorgde toch, dat we een plaats kregen in weerwil van al den tegenstand van den vijand en we hadden een zeer flinke opkomst. Ik verwacht, dat er in Hudsonville wel spoedig een gemeente tot stand zal komen. Ds. Krohne en zijn kerkeraad hebben een zestal huisgezinnen onder behandeling genomen en de stille censure op hen toegepast, naar ik hoor. Wat kan een mensch al veranderen, amice! Eer men ons uit de kerk zette was Ds. Krohne een sterke voorstander. Toen de Standard Bearer eerst uitkwam moest hij zelfs een vijftig exemplaren mee hebben, om ze te verspreiden in zijn gemeente. Toen onze zaak aanhangig was bij de classis telefoneerde hij dikwijls vanuit Hudsonville, om toch te weten hoe de zaak stond. O, hij was zulk een warm voorstander! En thans? Nu zet hij al leden onder censuur, omdat ze ook voorstanders geworden zijn! Is het niet erg? Maar zoo gaat het van kwaad tot erger, als men eenmaal het rechte pad verlaat.

Ook heb ik een bezoek gebracht aan mijn vroegeren vriend, Jan Karel Van Baalen, d. w. z., natuurlijk aan zijn gemeente daar. Ik was daar verzocht te spreken. En ge kunt begrijpen, dat ik dat gaarne aannam. Ook daar werkte men op allerlei wijze tegen. Eerst hadden de menschen de Town Hall gekregen voor de gelegenheid, later werd hun die om des lieven vredes wil weer opgezegd. Toen kregen ze dan een groot lokaal in een naburig dorpje. Ook dat trachtte men hun weer te ontnemen, doch dit gelukte niet. En wat was ik verwonderd, amice, toen ik dien avond de zaal binnenkwam! Een groote schare was bijeen gekomen en toonde zeer veel belangstelling in de zaak des Heeren. Zoo maakt de Heere alles wel. Overal beginnen de menschen te zien, dat de zaak met de kerk niet deugt en dat de waarheid door de Synode van 1924 wel degelijk is verkracht. En den tegenstand der vijanden keert de Heere ten goede.

Van 't een op 't ander, je ben zeker wel een beetje bekend met de zaak Geelkerken, niet waar? Ik wil daarover nu juist niet schrijven. Maar ik werd toch nog eens weer herinnerd aan de Synode van Kalamazoo, toen ik las, hoe men op de Synode van Assen Dr. Geelkerken had behandeld. Ik bedoel dit vooral uit het oogpunt van cultuur en goede manieren. En ik dacht zoo: wat waren het op die Synode van Kalamazoo toch ook nog groote lomperds. O, die Gemeene-Gratie heeren kunnen zoo bogen op hun cultuur en kunnen soms zoo met verachting neerzien op dat arme volkje, dat eigenlijk van geen beschaafde manieren weet. Maar zelf leggen ze, als het er maar op aankomt, hun grove onkunde aan den dag in betrekking tot fijne vormen en goede manieren. Wat deed men in Assen? De Synode verzocht Dr. Geelkerken vriendelijk voor haar vergadering te verschijnen. Een commissie werd benoemd en diende als delegatie der Synode, om Dr. Geelkerken bij 't station op te wachten en te verwelkomen. Er was gezorgd voor een goede plaats om te logeeren. En men gaf hem alle mogelijke kans om zich te verantwoorden. Vergelijk daarbij nu eens wat men op de Synode van Kalamazoo deed. Men handelde over mij, maar verzocht mij nooit, om te komen. Toen ik desniettegenstaande toch ging en men mij op de Synode zag, stoorde men zich ganschelijk niet aan mij, maar liet mij achter in de kerk zitten. Wat de Synode betrof had ik in Kalamazoo kunnen verhongeren en op straat kunnen slapen. Nooit vroeg men mij of ik misschien ook eens mee wilde middagmalen. Nooit bood men mij het woord in mijn eigen zaak. Nooit deed men mij een enkele vraag. Nooit stuurde men mij zelfs bericht aangaande het besluit, dat men over mij genomen had. Is 't niet uiterst lomp, amice? Dat zijn nu professoren en leiders des volks! En sommige van die heeren schamen zich niet hun blad te betitelen met den naam van "Religion and Culture." Geef het hun nu nog toe, dat ze niet meer Religion hebben, moesten ze toch niet

een beetje Culture aan den dag gelegd hebben? 't Is om er bij te schreien!

Ik moet je nog één ding even vertellen en dan sluit ik eerst weer. Op de laatste vergadering van 't Curatorium zijn er weer nieuwe professoren benoemd en nominaties gemaakt voor de Synode om er professoren uit te kiezen. Je begrijpt, ik bedoel niet ons Curatorium, maar dat van Calvin College en de Theologische School der Christelijke Gereformeerde Kerken. (Beets wil dat "Christelijke" er af hebben en afgedacht van alle andere consideraties vind ik dat toch eerlijk van hem. Het "Gereformeerde" moest er ook maar af.) Nu wil ik over al die benoemingen niet schrijven. Maar op gevaar af, dat Ds. G. D. De Jong weer verschrikt en ontstemd uit zijn bed springt, wil ik je toch een merkwaardigheid even mededeelen. Als de bladen het hier goed hebben, en dat zal wel, dan heeft men voor de vacature-Heyns op nominatie gezet: Dr. J. Van Lonkhuyzen en Ds. H. J. Kuiper. Je weet wel, dat Heyns moet aftreden, niet om verval van krachten, maar omdat hij zeventig jaar is. Als een professor zeventig jaar is, of hij dan af is of pas begint te leven dat doet er niet toe, dan houdt hij op, heeft het Curatorium besloten. Nu weet je ook, dat Heyns professorreerde in de Kerkregeering, niet waar? (Als ik me wel herinner, dan noemde hij dat Kybernatiek of zooiets.) Welnu, voor die vacature zijn op nominatie gesteld: Dr. J. Van Lonkhuyzen en H. J. Kuiper.

Ik vind dat ten hoogste merkwaardig.

In de eerste plaats, omdat Dr. Van Lonkhuyzen een tegenvoeter is van Heyns op kerkrechterlijk terrein. Als hij de benoeming krijgt, dan zal hij zeker een ander fundament leggen dan Prof. Heyns gelegd heeft. En dat wordt hoog tijd. En ik denk, dat Dr. Van Lonkhuyzen wel zal worden benoemd. Hij is tenminste van de twee de eenigste, die bekwaam is voor dat vak. En hij kan een berg werk uit den weg zetten, als hij wil. Ik recommendeer hem zeer sterk aan bij de Synode. Er zit in Ds. H. J. Kuiper geen professor. Hij heeft ook niet de studie achter den rug, die Dr. Van Lonkhuyzen gehad heeft. En hij kan ook niet vlug genoeg werken, om veel te leveren. Ik hoop, dat het de nachtrust van Ds. G. D. De Jong niet weer zal verstoren, maar het moet me toch even van het hart, dat Dr. Van Lonkhuyzen hier de man op zijn plaats zou zijn.

In de tweede plaats, omdat G. Hoeksema niet op deze nominatie is geplaatst. Dat is ook een tegenvaller! Deze broeder heeft zich in de laatste weken anders speciaal toegelegd op de studie van Gereformeerd Kerkrecht. Hij had er onderscheidene artikelen over geschreven in de "Reformed Herald." En dat nog wel tegen Van Lonkhuyzen's beschouwing! En hij zal ook nog een brochure in het licht geven over dat onderwerp. Ik had zeker gedacht, dat hij tenminste op de nominatie zou verschijnen. En nu.... ? Dr. Van Lonkhuyzen! Enfin, hij kan misschien zijn hart nog luchten op de Synode, evenals Dr. De Jong in 1924. Als dat ook niet helpt, dan ligt het voor rekening van de kerk.

Nu, amice, je laat maar eens spoedig weer van je hooren. Schrijf me ook eens het een en ander van onze nieuwe gemeente te Doon, Iowa.

Gode bevolen.

Je broeder in den Heere,

H. HOEKSEMA.

LEER EN LEVEN

Een stapeltje propaganda lektuur van de *National Christian Association*, de bekende vereeniging tegen het kwaad der tallooze Geheime Genootschappen in ons land, doorbladerend, viel ons oog ook op een reeks "testimonials," waaronder er een was van "the Rev. Henry Beets of the Christian Reformed Church," van dezen inhoud: "Our Church stands united in its opposition to our wily enemy, the lodge." (Onze kerk staat als één man tegenover onzen listigen vijand, de loge.)

Zoo'n uitspraak en getuigenis beteekent toch wel zeker, dat de Chr. Geref. Kerk als één man gekant is en strijdt tegen de leer en de praktijken van de geheime genootschappen, van de Vrijmetselarij en welke andere "secrete" loges en bonden er al meer mogen bestaan in de Vereenigde Staten van Amerika en elders.

En ook, dat de Chr. Geref. Kerk niet het geloof is toegedaan, dat men tegelijk goed Christen kan zijn, een Gereformeerd belijder der waarheid, — en tevens ook lid van een of ander "werk der duisternis," zooals terecht het doen en laten der geheime genootschappen wordt betiteld.

In verband met deze dingen dachten wij onder het lezen van dit getuigenis terug aan de dagen der Gemeene-Gratie-Crisis Synode van de Chr. Geref. Kerk, in 1924 gehouden te Kalamazoo, Mich., en aan het optreden in de pas vervlogen jaren van nu wijlen Mr. William Jennings Bryan, en zijn strijd tègen de moderne evolutieleer en vóór de waarheid des Bijbels.

Laatstgenoemde "man van God," zooals wij hem wel hebben hooren noemen, ook door Geref. kerkmenschen, wegens zijn vasthouden aan- en zijn spreken en schrijven ten gunste van het Bijbelsch Scheppingsverhaal, was in die dagen ook zeer in trek bij Chr. Geref. Kerk leiders, naar uit artikelen, advertenties en aanbevelingen in de bladen viel op te maken.

Zelfs werd deze Amerikaansche "Crysostomus," deze "groote Burger" van de V. S. en welbekende staatsman, wel uitgenoodigd door Chr. Geref. Jongelingen om voor en namens hen het woord te voeren in het publiek.

Dat geschiedde b.v. te Kalamazoo aan den avond van den bidstond voor de Synode, welk biduur natuurlijk reeds weken te voren was bekend gemaakt. En de bestemde tijd voor die "Hooge" kerkelijke samenkomst werd er zelfs om beperkt en verzet, terwijl die "groote gebeurtenis" (hiermede wordt nu NIET de HIGH COURT der Chr. GEREF. Kerk bedoeld, maar het optreden van Mr. Bryan) zelfs zooveel invloed had op het deelnemen aan den genoemden bidstond door de leden der kerk, dat het kleinste der kerkgebouwen van de Chr. Geref. Kerk te Kalamazoo slechts voor de helft was bezet!

Nu was het niet onbekend, dat Mr. Bryan een Vrijmetselaar was c. a., al wisten waarschijnlijk niet alle kerkleden, die ter "hooge vierschaar" eerlang zouden treden, en daarvoor Gods zegen in het bijzonder meenden te moeten afsmeeken, zooals geadverteerd was, dat de politikus Bryan, ofschoon door zijn ouders "antimasonic" opgevoed, lid was van VELE geheime genootschappen, en hij dit zijn doen wel had verdedigd en goedgekeurd in puklieke bijeenkomsten.

De *Christian Cynosure* meldde onlangs, dat Mr. Bryan lid was o. m. van: The Knights of Pythias en de Modern Woodmen of America; van de Elks en de Moose, voorts van de Free Masons en van "a good many other orders more."

Is nu tegenover deze feiten, en met het kloek getuigenis (door de geschiedenis van het ontstaan der Chr. Geref. Kerk ook gestaafd) van Dr. Beets voor oogen, de handeling van de Chr. Geref. Jongelingsvereeniging der "Derde Kerk" in de stad waar de drie gemeenten alle kerken hadden uitgenoodigd om in Synode saam te komen en vooral aan den avond van den bidstond voor deze "gewichtige" Synode, niet sterk contrasteerend te noemen en zeer laakbaar te achten?

Toch hebben wij nimmer een afkeurend woord gehoord of gelezen aan het adres dier jongelingen van de Gemeente, wegens deze enorme inconsekwentie en dezen slag in het aangezicht van "onze vrome vaderen."

Ja, in *De Hollandsche Amerikaan* verscheen toen ten tijde een afkeurend woordje over dit vreemde gedrag van het "zaad der gemeente."

Maar zie, dat blad had niet al te zeer de gunst van de meeste leiders der Chr. Geref. Kerk, of liever, de editor daarvan mocht zich niet bijster verheugen in de waardeering van zijn strijd voor waarheid en recht.

En het ging dit Hollandsch blaadje niet als b.v. Job ondervond, die kon zeggen: "De menschen hoorden mij aan en wachtten, en zwegen op mijn raad. Na mijn woord spraken *zij* niet weder, en mijn rede drupte op hen. Want zij wachtten op mij gelijk naar den regen, en sperden hun mond open, als naar den spaden regen."

Nu, dat behoefde dan ook niet in ons geval, en hadden wij ook niet verwacht van de hooge herders der schapen en lammerkens.

Maar, wij hadden toch in de officieele organen der kerk wel een vermaning aan het adres der jongeren die hebben te leeren naar den eisch huns wegs, hopen te zien opgenomen, daar immers, alles anders voor de Synode moest wijken, en hare leden wel als "heilige mannen Gods" werden aangemerkt.

Waarom wij nu deze "oude koeien" uit de sloot halen?

Omdat het goed is, dat wij de lessen der geschiedenis niet vergeten, en ons spiegelen aan een ander. Dat wordt immers "zacht werk" genoemd.

En omdat men anders voor de hoogheid der kerkelijke organisatie in dusgenoemde "breedere vergaderingen," ook wel rechtbanken genoemd, zoo nadrukkelijk kon opkomen tegenover anderen.

En voorts, omdat er gevaar is "onder ons kerkmenschen," dat we ontvallen, ook inzake de geheime genootschappen, aan de leer en de praktijk der vaderen. En daaraan niet alleen!

In de officieele persverslagen van het verhandelde ter Synode en in de Acta die uitgegeven zijn, is verder zooveel vergeten te vermelden wat er o. i. had behooren genoemd te worden en medegedeeld aan de leden der kerken, dat wij meenden een loonend werk te verrichten, door deze Synodale herinnering uit den jare 1924 uit het water van de Lethe te moeten ophalen "tot nut van 't algemeen."

Bovendien werpt dit "In Memoriam" nog een eigenaardig licht op de vrome verzuchting, die Ds. I. Van Dellen heeft geslaakt, en die door Br. Faber in No. 6 van den loopenden jaargang van dit blad werd aangehaald.

G. V. B.

PROFESSOR GREYDANUS UIT NEDERLAND NAAR DE SYNODE TE ENGLEWOOD, ILL.

Volgens een mededeeling in "The Banner," — het orgaan van den heer Dr. Beets, de man die een voorstander is van de letterlijke opvatting der Bijbelsche geschiedenis van den zondeval in Genesis, maar die overigens betrekkelijk zonde en genade de duidelijke meening der Heilige Schrift gaarne prijsgeest (denk b.v. aan 's mans publieke goede(?) belijdenis voor den rechter te Grand Rapids in het geding "Gemeente van Ds. H. Hoeksema en het Chr. Geref. Kerkgenootschap") en die "door ondervinding in Amerika wijs geworden" den broeders in Nederland te Assen onlangs in Synode bijeen, adviseerde om in de zaak tegen Dr. Geelkerken toch "recht door zee" te gaan en zich niet in te laten met schikken of plooien, "ook al zou men een groote en rijke gemeente daardoor moeten verliezen" —, zal Dr. S. Greydanus, professor aan de Theologische School der Gereformeerde Kerken te Kampen, de Gereformeerde Kerken vertegenwoordigen ter Synode van de Chr. Geref. Kerk hier te lande, den 9den Juni e.k. te Englewood bij Chicago, Ill., te houden.

In deze Synodale vergadering, door sommigen met voorliefde "high court" genoemd en dan weer, om goed Nederlandsch-Gereformeerd kerkrechterlijk te schijnen, ook wel "onze breedste samenkomst der kerken," komen ook de protesten tegen de befaamde Drie Punten van 1924, en tegen de handelingen der classes Grand Rapids Oost en West ter sprake.

Te hopen is maar, dat de Nederlandsche afgevaardigde van het advies door Dr. G. Keizer in *De Reformatie* indertijd gegeven (zie *De Reformatie* van 13 Februari, 1925) heeft kennis genomen, en daarnaar heeft gehandeld.

Deze welbekende leider in Nederlandsche Gereformeerde kerken (wij bedoelen Dr. Keizer), schrijver in vele kerkbladen, teekende toen aan, "dat het zaak zou zijn" voor degenen die de Gereformeerde Kerken in Nederland op de a.s. Synode van de Chr. Geref. Kerk

hier te lande zouden vertegenwoordigen, "om nauwkeurig kennis te nemen van wat de Synode van 1924 omtrent het leergeschil inzake Algemeene Genade had besloten en van hetgeen de STANDARD BEARER in deze materie daarvan ter overdenking aanbood."

Nadere bestudeering dezer zaken, achtte Dr. Keizer "van geen gering belang te zijn," enz.

Verwacht mag worden dat aan dezen goeden raad gehoor is gegeven, en de Nederlandsche gedelegeerde aan de Synode te Englewood degelijk advies verschaft, gevraagd of ongevraagd, maar dat op recht en waarheid is gegrond.

Gemakkelijk zal dat ook Prof. Dr. Greydanus niet vallen.

Heel het Gereformeerde Nederland dreigt in het Neo-Calvinistische drijfzand van Kuyper's Gemeene Gratieleer weg te zinken, en ziet geen gevaar.

Maar God is machtig om ook daar het licht weder uit de nevelen van ongoddelijke filosofie te doen verrijzen.

En na terugkeer tot de oude, goede paden van het Woord des Heeren, nieuw leven te schenken en rechte ontwikkeling in de wegen des Verbonds van den Drieeenigen, tot de komst Zijns Rijks in glorie.

Van de Synode te Englewood verwachten wij overigens niets tot belijdenis van schuld over het gepleegde onrecht in 1924 en 1925 gedaan, noch herstel van grieven.

Er zijn o. i. te veel teekenen die doen zien, dat de Chr. Geref. Kerk steeds verder zal afglijden van het Woord weg en naar de wereld heen.

G. V. B.

GODSVERTROUWEN

Hoe heerlijk is het vertrouwen op God, als wij dan ook maar werkelijk op GOD en op God WERKELIJK vertrouwen.

Maar hoe licht blijft hier alles steken in gevoel en verbeelding .....

Wij vertrouwen op God en ..... beven als een riet in volgende oogenblikken.

Hoe staat het met u wvertrouwen op God, dat gij des Zondags zoo heerlijk vindt, b.v. op Maandagnamiddag te vier uur?

Soren Kierkegaard.

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere den 17en Maart weder tot Zich te nemen, in eeuwige heerlijkheid, het pand ons eenigen tijd toebetrouwd, onze innig geliefde

WILLIAM ADOLPH,

in den ouderdom van 9 maanden en 9 dagen.

De vertroostingen van onzen getrouwen Verbondsgod zijn ons deel.

Mr. en Mrs. Peter Alphenaar
en kinderen.

Kalamazoo, Mich.

POLYGAMY IN OLD TESTAMENT TIMES

Polygamy is a very interesting study if it is studied in the light of the Old Testament. Although the Old Testament is not an abundant storehouse of material, it contains, nevertheless, many remarkable passages necessary for the correct appreciation of our subject. However, there are certain limitations, and it is impossible to study polygamy as current in old testament times without in some measure touching upon the sociological background, which to some extent accounts for the practice of polygamy among the Hebrews. A contrast of social conditions cannot be left untouched, and conditions existing among some of the neighboring peoples with whom the Hebrews came in contact, are necessary for the correct appreciation of the subject in hand, but as all ethical topics should have the Scriptures as their form and standard of judgment, so also we will take cognizance of that fact. Moreover, we must also briefly state that polygamy touches upon the formation of families and its manifold relations, and many laws of the old Testament regulate the formation of family life. The Old Testament will not be our only source for necessary information, but it is our final court of appeal in determining matters of principle.

To understand the practice of polygamy it is first of all necessary to define the term. The term is a misnomer. From the earliest beginnings man, as a rational and moral creature, has clearly apprehended that the proper marriage relation should consist of one man and one woman. Polygamy, as a term is far too general, and may mean a multiplicity of partners in the family relation by one of either sex. Polygamy means polygyny, i. e., a many wived man. Also the term polyandry should be considered. It is the opposite of polygamy, or better still, of polygyny. Polyandry means a many manned woman, but there are no historic illustrations of it in the Old Testament, and can, therefore, easily fall outside of the scope of our subject. Polygamy and polygyny are practically synonymous, and we will safely use these terms interchangeably.

The origin of polygamy creates a difference of opinion. Many wish to explain polygamy upon an evolutionistic basis. Then polygamy only is an animal stage in the development of man, and was a stage leading up to our present day monogamic marriages. On this basis it can be clearly and easily apprehended that free love, which has many advocates today in the field of sociology, will be considered an evolutionistic development of monogamic marriages. From an ethical point of view, if the theory of evolution is maintained, free love is a higher ideal than monogamic marriage, the union of one man and one woman. Polygamy, therefore, in the light of present evolutionistic theories, defends the view that promiscuity existed between the sexes of mankind at a lower stage of civilization out of which polygamy in turn developed. From the lower, or animal stage, the argument is, that a process developed, called polygamy, be-

cause the mighty man, or male sex, was twenty-five per cent more powerful than the woman. Hence, we may conclude, that brutal strength on the part of the male made polygamy possible. In this way the state of polygamy is explained by many that forget the Word of God as the final norm and standard of the moral life of man.

We cannot doubt the fact that the male is physically more powerful than the female, but whether this preponderance of power on the part of the one, is the key to the explanation that answers the why of polygamy is seriously to be questioned. Yet, we must be fair to our opponents. They have many more arguments. Say they, the many tribal wars depreciated the number of males to such an extent, that many women were forced to have one man in common with other women. In short, marriage in times of wars and brutalities was either a matter of force, fraud, or purchase. Women were no more than mere merchandise, by the sale of whom their male relatives profited, or they were captives in war, the spoil of the conqueror, or were stolen away from the paternal home. You see, do you not, dear reader, that this presented argument approaches biblical ground, but do not be led astray. The argument used to explain polygamy on the basis of evolution goes a step farther, and quotations of God are used in defense of the theory. In all cases, the possession once obtained, they became the property of the man who married them, and the husband was their "lord" and "master." In legal terms, there are cases known as falling under the head of "master and servant." This legal relation is explained in the same way, and today legal terminology rather speaks of the relation of "Principal and Agent." The "Workmen's Compensation Acts," are evolutionistic developments of the relation of "Master and Servant." Yet, this is outside of the domain of our topic, yet for the correct apprehension of the meaning "Labor Unions" the theory of evolution will be faced. (Pardon my little excursion.) To bolster the argument in favor of evolution to explain the state of polygamy, an appeal is made to the Word of God; nl. "that a man may sell his daughter to be a maid servant," i. e., a concubine, as is evident from the following verse. (See Ex. 21:7, 8.) Besides, also Jacob is quoted as proof of the theory proposed, that he *bought* his two wives, Leah and Rachel, and that his two other wives, Bilhah and Zilpah, were *gifts*, although the latter two were not considered to be on a par with the two women that he had bought with the sweat of his brow, but rather as concubines, since the children of the two maid servants were counted as belonging to Leah and Rachel respectively. In Dt. 12:10-14, many defenders of the evolutionistic theory see abundant proof that if a Hebrew conquered his enemies and "saw among the captives a beautiful woman, and hast a desire unto her that thou wouldst have her to thy wife," he might take her home and become her husband, "and she shall be thy wife." Also after the destruction of the tribe of Benjamin, as it is related in the book of Judges: it was arranged that the survivors of this tribe should possess themselves of women and wives by force and fraud. We read this command, "lie and wait in the vineyards, and see and behold if the daughters of Shiloh come out to dance in dances, then come ye out of the vineyards and catch you every man his wife . . . . and the children of Benjamin did so, and took their wives according to their number of them that danced, whom they caught." Judges 21:20-23. The same plan of wife capture has been practiced in history. The Romans in their earliest days, when they were sadly in need of women and wives, practiced the same feat as the Benjaminites of old. We know from secular history that Romulus invited the Sabines and neighboring towns to see some public games, and in the midst of the show the Romans rushed in, and by mere force carried off all marriageable maidens that they could lay their hands on. Examples of women capture can be multiplied abundantly, and its occurences among all peoples could be proven from documentary evidence. An illustration from Sacred and one from secular history sufficeth. You can see that a preponderance of evidence has been heaped up to prove that a polygamous state of marriage existed, but it does by no means prove that it was sanctioned by God. Even apart from Scripture it can be proven that monogamy has been the predominant relation of man and wife in marriage, and has been even more prevalent in the lowest stages of civilization, while at a later period in the history of peoples, monogamy has again yielded to polygamy, and very likely to polyandry. We do not deny that wars have disturbed the proportion of the sexes, but it can be proven equally well that throughout the world's existence statistics reveal an equal number of males and females. However, it must be added, that this proportion of the sexes varies among different peoples. To quote Dr. H. Bavinck on this point, says he, "in de oudheid was de monogamie regel bij de Babyloniërs, de Egyptenaren, de Grieken, de Romeinen; ook waar wet of gewoonte den man veroorloofde, bijwijven tot zich te nemen, bleef eene vrouw toch de eigenlijke echtgenoot. Bij de natuurvolken komt de polygamie, maar ook de monogamie voor; de Indianen in Californië, de Wedda op Ceylon, de bewoners der Andamanen en Nicobaren en vele anderen kennen en eeren het huwelijk van één man en ééne vrouw." (Het Christelijk Huisgezin. pag. 35.) That the institution of marriage must not neglect its Scriptural foundation goes without saying, but the hesitancy of the defenders of the evolutionistic theory of marriage to do this completely, shows the weakness of their defense and dominating principle. They hesitate to quote from the book of Genesis where the Creation of man and woman is related. Therefore, the assumptions they have made are false, and their denial that marriage is a divine institution must be put aside. 'Tis true, we do find in the books of the law examples of the practice of polygamy, but we are not yet ready to admit that the law favored its practice. If this were true we would have flagrant contradictions in the records of Moses, who we consider to have been the

author of the Pentateuch regardless of the many problems that have arisen to cause doubt as to his authorship. It is, therefore, necessary to trace that period of Hebrew life preceding the practice of polygamy, and consider whether marriage is a divine institution, and if so, to determine whether polygamy is legitimate.

There is a difference of opinion concerning the institution of marriage. There are many in our present day who hold that marriage is not a divine institution. To many minds marriage is a mere contract that can be broken at will. A distinction of contract *to* marry and contract *of* marriage will not be out of place. The contract *to* marry is the agreement preliminary to marriage when the parties are promised in marriage to each other, or betrothed. The contract *of* marriage is the formal ceremony, civil or religious by which the parties become man and wife. This distinction is of value in the discussion of our subject, for we must be led astray to interpret that marriage is only a human contract made between two opposite sexes. Many defenders of this view have the audacity to appeal to Scripture to prove their contention. Gen. 2:24, "Therefore shall a man leave his father and his mother, and shall cleave unto his wife: and they shall be one flesh." This text is the bone of contention. Some hold that this text might be interpreted as teaching monogamy and the equality of man and wife, but hold that this interpretation cannot be maintained, because, say they, the same author of these words does not sign any approval or disapproval of Lamech for taking two wives unto himself. From this argumentation we can conclude that defenders of the above interpretation hold and regard marriage as a mere contract. In other words, marriage on these grounds is purely a human device, and is an institution for the pleasure of the two sexes. This view, of course, can be accounted for on its own ground, for a complete denial is made of the infallibility of the Scriptures as recorded in the first three chapters of the book of Genesis. However, from Bruce we gleaned the following significant statement, "In the book of Genesis marriage is held to be an indissoluble tie that cannot be broken. The woman is made to be the helpmeet of man, and is regarded as having all the rights and privileges of a free personality; and one woman is given to one man, and polygamy is not recognized." This is proceeding upon the grounds of Scripture, and is facing the facts squarely in the face. Even though polygamy found expression among the Hebrews it was not the original institution of the union of the two sexes. The marriage view as expounded in Scripture cannot be satisfactorily explained in a historical or upon sociological grounds, but is primarily to be accounted for upon a strictly theological Biblical basis. Let us do so, D. V., the next time.

R. J. D.

Wij moeten den ouden mensch met zooveel kinnebakslagen geeselen, met doornen pijnigen, en met nagelen doorsteken, totdat hij het hoofd buigt en den geest geeft.

NOTICE

Beginnende met April zal de "Standard Bearer" tweemaal per maand verschijnen. Het abonnementsgeld is verhoogd tot $2.50 per jaar.

De tegenwoordige inteekenaars zullen het blad blijven ontvangen voor $1.50 per jaar, totdat hun abonnement vervalt.

De Publicatie Commissie verzoekt echter dringend, dat men vrijwillig het abonnementsgeld verhooge voor de rest van dezen termijn. De oorspronkelijke belofte was, dat het blad zou verschijnen in 16 bladzijden druks. Vanaf het tweede nummer is het echter verschenen in 32 bladzijden druks, zonder dat het abonnementsgeld werd verhoogd. NU zal men 48 bladzijden per maand ontvangen, en ieder begrijpt, dat dit niet kan worden geleverd voor $1.50 per jaar.

Daarom vrienden, help ons, steun deze zaak, en verhoog uw abonnementsgeld voor de rest van dezen termijn.

DE PUBLICATIE COMMISSIE.

IN MEMORIAM

It pleased the Lord on the sixteenth of March, to fill our hearts with sorrow, by taking from our midst, our beloved sister,

ANNA FRENS,

at the age of 33 years. We grieve but also trust that our loss is her gain and in the midst of sorrow the Lord is our abundant consolation.

Mr. and Mrs. Joe H. Frens
Mr. and Mrs. Richard Frens
Mr. and Mrs. Henry Frens
Mr. and Mrs. Albert Frens
John Frens
Ben Frens
Dirkie and Rika Frens

Whereas, it has pleased the Lord to take from us so suddenly and while so young,

ANNA FRENS;

We do hereby express our sympathy to the sorrowing sisters and brothers. Our prayer is, that God, the only comforter, may be your comfort.

We are assured, that her death is her gain. May her going teach us to watch and pray, for we know not how soon we may be called, and may it spur us on to work while it is day.

The Eastern C. P. H. Circle,
Mrs. Wm. K. Broersma, Pres.
Mrs. A. F. Olson, Sec'y.
Grand Rapids, Mich.

Christenen zijn enkel helpers en heilanden, ja, Heeren en Goden der wereld; ja, zij zijn de beenen, die de gansche wereld dragen, waarvoor ze hun ook het loon geeft, dat zij moeten gedrukt, veracht, en in slijk en vuiligheid gaan.